

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,**
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

□

**Management —
Upravištvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494**

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Septembrova štev. 1940—

—Letnik XXXII.

MARIJINO ROJSTVO

Pohitimo v duhu v Nazaret. V hiši Joahima in Ane vlada veselje: Dobili so hčerko! Pravi čudež! Toliko let sta sveta starša prosila za blagoslov — a jima ga je Bog vedno odrekel. Vdano sta klonila glavi — je pač Vsemogočni hotel tako; mislila sta, da pojmeta brez potomcev v večnost. Zato sedaj tako veselje, taka nepopisna radost. Je li še kje na svetu srečnejši zakonski par? Ne najdeš ga!

Kako je Joahim ponosen na svojo hčerko! Ne more se je nagledati — tako je lepa . . . O, ko bi videl njeno notranjo lepoto, ki bo nekoč očarala Boga in ga pritegnila v njeno naročje — o, kako bi šele takrat strmel! Saj bi moral umreti od prevelike sreče. A sedaj je še vse skrito njegovim očem . . .

In sv. Ana, mati presrečna? Plaka veselja! Kako ne bi? Saj še ni bilo lepše dete rojeno kot je njena mala Marija. Ljubka je kot rožni cvet. Ne more obrniti oči od nje . . . Vsa sramota, vse dolgoletno trpljenje, vse neutešeno hrepenenje je sedaj pozabljeno . . . Vse temne noči njenega življenja so se umaknile prelepi Jutranji Zarji! Ave Marija! Ali pač sluti mati veličino drobnega deteta? Morda! Ali sluti, mati presrečna, da bo njena hčerka nekoč nosila krono kraljice nebes in zemlje?

Sosedje prihajajo častitat. Zamaknjeni zro v nežno dete, ki se kar nič nevšečno

ne kremži kot drugi novorojeni zemljani. Sladko sniva. Mala Marija . . . Prav nič ne vedo sosede, da zro njo, od katere zavisi njih zveličanje . . .

Marija pa spi, spi . . . Trume angelov obdajajo zibelko bodoče Kraljice angelov, Kraljice nebes . . . Čudom se čudijo krasoti njene duše, prepolne milosti . . . In Oče nebeški zre z dopadenjem na svojo najlepšo hčerko . . . Druga božja Oseba se veseli svoje bodoče Matere in Sv. Duh občuduje lepoto svoje Neveste . . . Nebesa se veselijo . . . samo svet gre po svojih opravkih kot hodi druge dni in ne ve, da mu je v nazaretski hišici rojena kraljica . . .

In mi? Pokleknimo k zibelki . . . Glejmo dete Marijo! Pozdravimo njen prihod! Ave Marija! Pozdravljena, naša Kraljica, naša Mati! Pozdravljena, Znanilka Sonca — Sonca Evharistije! Pozdravljena, Morska Zvezda! Naj sveti Tvoja luč v temo našega življenja! Povejmo ji, kako smo veseli njenega prihoda v solzno dolino. Častitajmo ji, da jo je Bog odlikoval med vsemi ženskimi otroki, niti sence greha ni na njeni duši: Brezmadežna, pozdravljena! Izlijmo pred Marijo vsa čustva, ki nam polnijo srce . . . Povejmo ji vse, kar nas teži. Prosimo njenega varstva. Prepovedujmo ji o naši veliki ljubezni do nje.

Rojstni dan naše Matere . . . Ali imamo že vezilo pripravljeno za njo? Morda še ne . . . A ta prelepi praznik ne sme mimo nas, da bi je ne razveselili z najlepšim da-

rilom . . . Ne smemo k njeni zibelki praznih rok. In kaj bi moglo razveseliti Marijo? Saj je sama tako bogata, saj je Kraljica. Kaj ji naj revni otroci darujemo? Kaj bi bilo v njenih očeh najlepšo darilo? Ni si treba beliti glave v ugibanju: Njenega Sina ji dajmo! Sveto obhajilo prejmemo za njen rojstni dan. Kako bo vesela Marija! Saj ji ne moremo pokloniti lepšega, bolj dragocenega . . . Marija nam je dala Jezusa . . . Brez nje bi ne bilo presvete Evharistije. Torej za rojstni dan Mariji Jezusa v presv. Evharistiji!

Šolska sestra.

GOVOR PREZV. G. DR. GREGORIJA ROŽMANA OB VEČNI ZAobljubi NEKE SESTRE URŠULINKE

Ko se redovna oseba z večnimi zaobljubami posveti Bogu, tedaj svet, ki tega ne more razumeti, različno sodi. Eni pravijo: "O revica, za večno se zaveže, pusti svojo prostost, zaprta za visokimi zidovi, nima zlate svobode, ki jo svet nudi." "Rajši beračim v svetu, kakor bi šla v samostan," pravi druga. Nekateri pa pravijo: "Blagor ji, pa je preskrbljena za vse življenje." Ni ji treba skrbeti za službo, ne, kaj bo na stara leta ž njo." Obe sodbi sta napačni. Resnica bo ta: prava redovna oseba more postati le tisti človek, ki ga Bog pokliče. Kakor v duhovniškem poklicu tako slično je tudi v redovnem poklicu. Vsakega mora Bog poklicati in mu dati milost. Izsiliti se ne more, pa tudi nepoklicani ne zdrži. V redovnem stanu je res človek rešen marsikaterih svetnih in minljivih stvari. V samostanu skrbi eden za vse, kar je potrebno.

Kakor v družini skrbita oče in mati, da z delom pridobita vse potrebno za življenje, otroci pa nimajo druge dolžnosti, kakor ubogati, tako tudi v samostanu. Ena nosi to dostikrat morečo skrb, drugi pa izvršujejo dela, ki so jim po pravilih in po volji predstojnikov naložena. Brez težkih žrtev, morada tudi težjih kakor v življenju v svetu, samostansko življenje ne more biti.

Smo v osmini Marijinega Vnebovzetja. Da je Ona po duši in telesu vzeta tja, kamor mi vsi hrepenimo, je morala Marija to veliko slavo in blaženost drago plačati. Tudi za Marijo ni bilo druge poti, kakor skozi odpoved, skoz mnogo muk in trpljenja. Dasi ni nosila na sebi tiste kazni za greh, ki jo nosimo mi, vendar je morala Ona mnogo trpeti, duševne in telesne muke. Skrbi kot gospodinja in mati, koliko odpovedi, koliko samopremagovanja in to duša, ki je bila najgloblje Bogu vdana, ki je imela edini namen izpolnjevati voljo svojega Gospoda. Poslušati in delati, kar je volja božja, pa če se tudi stre srce pod križem, voljo božjo mora izpolniti. Druge poti ni za nikogar, bodisi, da živi v svetu, ali pa v samostanu. Razlika je le ta, da sklene redovna oseba, da bo voljo božjo natančneje spolnjevala, in tudi to, kar je drugim samo nasvetovano. Torej popolnejša služba božja, to je ves namen vsega redovnega življenja vseh redov. Poleg tega pa še tisti posebni namen, ki ga ima vsak red od svojega ustanovitelja ali ustanoviteljice s potrdilom sv. Cerkve. To pa ne gre brez težkih žrtev, brez vsakdanjih odpovedi, ne gre brez dušnih muk in brez trpljenja.

Če tudi bi ne imeli nobenega trpljenja glede zdravja, bo pa trpljenje, katerega svet ne razume, ki ga ima svet za malenkost, in gre preko njega. Tega se moramo zavedati, da sledimo klicu božjemu in sklenemo, da bomo skušali Bogu popolneje služiti, pripravljeni tudi na večje samoodpo-

vedi, na večje srčne muke, ki jih bomo morali nositi. Tako bomo mogli bližje priti Bogu. Jezusu najbližje je bila Marija, ker je bila tudi pod križem v trpljenju in ponižanju Njemu najbližja. Ne smili se Jezusu njegova mati, ker je Jezus vedel, da mora tudi Ona kakor On, iti skozi trpljenje. Za Marijo torej ni bilo druge poti. Ona je v resnici dotrpela mučeništvo v svoji duši. Tako je tudi za nas . . .

Kakor duhovnik na dan svoje prve sv. maše, ko mu je duša polna sladkosti, ne sme pozabiti, da si je zbral življenje križa in odpovedi, da pridejo težka razočaranja, težke preizkušnje, v katerih bi človek, ako bi bil sam na sebe navezan, obupal, tako tudi vsaka redovna oseba. V trenutku ko se posveti Bogu, ne sme pozabiti, da si ni izbrala življenja notranje sladkosti in miru, ampak življenje žrtve in trpljenja, da se s tem približuje Bogu, ker v tem zemeljskem življenju hodi čim bližje za Jezusom, ki nosi težki križ. Tako bo tudi Njemu najbližja v nebeški slavi. Za tako življenje pa nam je treba navdušenja, in globoko zasidrana trdna volja, to nam pa da ljubezen do Boga. Samo iz ljubezni je mogoče prenašati težke žrtve. Očetje in matere vedo, da če ne bi imeli ljubezni do svojih otrok, bi ne mogli prenesti toliko trpljenja. Ljubezen pa olajša vse te žrtve. Edino ljubezen do Boga je tako močna, da nam vse omogoči. Edino Ljubezen božja spremeni tisto, kar se nam zdi težko, v užitek. V ljubezni je siromak bogat. Brez ljubezni je bogatin reven. Ta ljubezen, ki nam je zapovedana že v prvi zapovedi: "Ostanite v moji ljubezni", ta ljubezen, o kateri poje visoka pesem: "Močna, kakor smrt je ljubezen, velike vode je ne pogasijo . . ."

POMENKI Z ZAKONCI

Tako resnična je neka stara indijska zgodba, ki na sledeči način razlaga ustvaritev prve žene. Ko je Bog ustvaril moža, je zbral milijon nasprotujočih si stvari in iz njih je napravil ženo, ter jo podaril možu. Ni minilo osem dni, pa je bil mož nezadovoljen.

"Gospod moj," je dejal, "bitje, ki si mi ga, dal zastruplja moje življenje. Neprenehoma brbra, ves čas mi prevzema, nobena reč ji ni prav in neprenehoma je bolna."

Bog mu je ženo odvezel. Toda že čez osem dni se je mož povrnil s tožbo: "Gospod, dolgočasno je moje življenje, odkar sem brez žene."

Se razume, da je dobil zopet ženo nazaj. Topot je zdržal komaj tri dni, zopet se je podal pred Boga in dejal: "Ne vem odkod to, da mi to bitje več neprijetnosti napravlja kot veselja. Daj vzemi, vzemi jo k sebi."

Stvarnik pa je odločno ukazal: "Pojdi in živi z njo, se boš že kako pobotal."

Mož v jok: "Ne morem živeti z njo."

Bog Stvarnik se pa smeji: "Brez nje pa tudi živeti ne moreš."

"Gorje mi, gorje mi, je žaloval mož, ne morem živeti z njo in brez nje živeti ne utegnem."

Legenda. Odkar je bila pisana, so že milijoni izkusili njeno resničnost. Prevažna resnica seva iz nje, ne mož, ne žena ni sta popolna, ko si roke v zakon podajata. Kakor godca sta, ki imata vsak svoj instrument. Neprestano morata oba uglaševati strune duha in srca, če hočeta, da bo pesem

njunega življenja lepa in ušesom znosna.

Toda pri vsaki večglasni pesmi je treba enemu peti "naprej", kakor pravimo, treba mu je peti melodijo. Tudi če pojeta samo dva, eden poje dominantno, drugi "sekundira". Pri pesmi zakona poje mož "naprej", žena spremlja. Kadar se v zakonu prvi glas moža z drugim glasom žene ujema, ne bodo nobenega, ki posluša pesem njunega življenja, ušesa bolela. Najmanj pa nje same.

Da nam bo še jasnejša ta primera dvo-glasne pesmi, naj še to povem, za ubranost pesmi je treba pa še poznati razne znake "fortissime" in "piano". Če bo prvi glas divje tulenje, pesem ne bo vzbudila občudovanja, in bo drugi glas skušal prvega prepiti, zopet ne bo občutka.

Mož poje naprej, je glava žene. Ali moremo razumeti ta stavek tako, kakor da sme mož svoji ženi udurno ukazovati, jo krivično strahovati. Ali ga smemo razumeti tako, da sme kdo biti v svoji družini diktator in despot. Mož, ki tako misli, je podoben divjaku, ki hoče svoje sopevce prepiti, pa vso pesem pokvari.

Boj za enakopravnost žene in njene pravice nima s to resnico nič protislovnega. Po pravici se bore za volivno pravico, za enakopravnost v javni službi. Zlasti žene, ki omožene niso. Nevarno pa je, da te borivke vse skupaj v en koš mečejo in tudi dolžno pokorščino možem odrekajo.

Zato treba razlikovati dvojno pokorščino, suženjsko in sinovsko pokorščino. Prva je sad strahu in biča, druga je sad ljubezni in ljubezenskih odnošajev med sinom in očetom. Suženjska pokorščina nima opravka z zakonsko pokorščino. Pokorščina žena je še celo duhovnejša od pokorščine sinov. Res je, premnogo mož smatra ženo za sužnjo in zahteva pasjo ubogljivost, od takega razmerja si ne moreš nobene sreče obetati. Takemu možu tudi dolo-

vedati ne boš mogel, da prestopa meje svoje oblasti.

Kaj so tudi moževi komandi meje? Da. Ni povsem njegova oblast neomejena. Vsa vprašanja gospodarstva se gotovo tičejo moža, vprašanja, ki spadajo recimo k dohodkom družine, vzgoje otrok, in šolske odgoje, uprava hiše. Žena ima sicer pravico tudi v vseh zadevah dajati svet, toda mož je prvi razsojevavec in sodnik in četudi žene nasvet mož ne upošteva, mula nikakor ni na mestu, temveč pokorščina. Na drugi strani ima pa žena v zadevah, ki se tičejo gospodinjstva, prvo besedo in bi se mož ne smel utikati v njeno delo. Ne rečem, da ne sme svetovati, toda treba ji pa ni odrekati se pravicam prvenstva v upravi hiše. Možu pravo, ženi pravo. Pametnim zakoncem sploh ni treba nobenih meja. Kjer je prava ljubezen, bo vsak našel pota lepe medsebojnosti, sloge in medsebojnega razumevanja. V takih domovih je obojestranska pokorščina doma, pokorščina, ki se vedno družijo s spoštovanjem sodruga.

Seveda, povdarjati treba ponovno: Mož, ki zapravlja družinsko premoženje, njemu žena brez skrbi odvzame vajeti. Noben človek, ne Bog ji tega ne bo zameril. Mož, ki ne pozna dostojnosti in zakonske zvestobe, ravnotako zgubi pravice do gospodstva. Mož, ki sovraži v svoji ženi vse, kar je verskega, tudi ne more zapovedati ženi, da bi kršila zapovedi božje. V zadevah, ki so proti veri in duši, se žena celo mora upreti moževi volji.

Če bi bilo razmerje med možem in ženo že v tej prevažni točki idealno in dobro, ali bi bil zakonskim zakon le — jarem, ali bi bilo toliko mož, ki bi kakor prvi mož indijske legende, s katero sem to preišljevanje začel, bili prežalostni, ker se žene znebiti ne morejo. Ali bi bilo toliko žena, ki ne vedo, za katerim plotom bi odložile

“punkel” svojega moža, ki ga lažje nosijo ko prenašajo.

Ta trenotek mi je prišla na misel imenitna zgodba o nekih vrlih ženah na Bavarskem. Oblegal je neko bavarsko mesto cesar Konrad. Mesto je že dolge dneve oblegal, pa se ni hotelo podati. To je jezo cesarjevo podžgalo in zagrozil je, da bo mesto do tal porušil in vse može mesta postrelil, takoj ko mu v roke pade. Ko je šlo že mestu slabo, so pa žene mesta poslale k cesarju poslanca, ki je v njihovem imenu ponudil predajo mesta, toda pod pogojem, da morejo žene mirno odditi iz mesta, ne da bi jih kdo cesarjevih vojakov nadlegoval. Ob enem pa naj bi smele to, kar jim je najljubše vzeti s seboj iz mesta.

Cesar je pristal na ta pogoj in je ženam dovolil odhod iz mesta. Zjutraj zgodaj se je procesija žena pričela. Kako je bil cesar začuden, ni verjel svojim očem, ko je uzrl prve vrste žena: Mesto oblek in najnujnejšega, kar bi bile potrebovale za napot, so žene nosile na svojih hrbtih možake, ene svoje očete, druge svoje brate, zlasti pa zakonske žene svoje zakonske može. Veličasten prizor prave ljubezni.

Prizor je cesarju omehčal srce, da je mestu odpustil in ga ni dal porušiti.

Bogve, če bi se danes moglo kaj takega pripetiti v sličnem slučaju. Pa ni bilo to nič čudnega. Zakonci, ki se zavedajo svetosti svojega poklica in se ravnaajo po navsvetih sv. Pavla, drugače ravnati ne bi mogli.

Taki, ki bi drug drugega najraje v žlici vode utopili, ne bi seveda imeli duha in srca, da bi storili tako junaško delo. Bi menda preje tako storili kot so premnogi soldati z oficirji. Komaj so prišli na fronto, pa je kroglja iz lastnih vrst komandantu upihnila življenje. Bi bili malo bolj človeški, pa bi vojaki ne bili nečloveški. Prav isto se dogaja na bojni fronti zakona.

Jedro današnjega pomenka: Žene, pokorne bodite možem, možje, ljubite svoje žene. Zapišite si ta nauk v knjigi srca na prvo stran.

Gospod župnik.

DENAR ZAKONSKEGA MIRU VLADAR?

Neki general prejšnjih stoletij, ki je imel z vojskami polno dela, je izrekel zgodovinsko prislovico: kdor hoče vojske, mora imeti denar, denar in zopet denar. — Povdariti je hotel s tem, da je le denar vojske vladar, kdor ima denarja na razpolago je najbolj uspešni general, prav lahko si bo izbojeval svoje bitke.

Meni je dejal nekoč človek, s katerim sva govorila in debatirala o zakonskem miru in zadovoljnosti v družini: kdor hoče miru v družini, mora imeti denar, denar in zopet denar. Kjer je obilica in si družina lahko privošči kar si privoščiti sme, bo večno sonce sijalo.

General je imel prav: za zgago med narodi je treba vedno denarja, veliko vprašanje pa je, če je denar res tak važen faktor zakonske zadovoljnosti. Saj ne more denar dati, kar si ljudje v dnu svojega srca želijo? Lep zgled v tem so nam bogataši. Vsega imajo dovolj, pa se skoraj vsakemu drugemu med njimi razbije zakon v razvalino.

Res je: oče ne more biti vesel, če mu ljubljena družina strada, če jim ne more dati pravih šol, kakor bi rad, če ženi ne more ustreči, kakor bi se spodobilo. Stotine družin je ravno depresija razbila. Denar je sveta vladar, tudi družinskemu ognjišču ga je treba, če ne, ugasne ogenj in ž njo gorkota v hiši in srcih in pomagati bi morali

vsem evangelistom socialne pravičnosti, da pride družina pozabljenega človeka do svojih pravic, predvsem do pravice poštene- ga in udobnega življenja, zakaj lačen želo- dec bo duši in duhovnemu življenju le cok- lja in zavora.

Toda denar ni vselej zakonskega miru vladar, kolikokrat ravno on k hiši nesrečo prinese, prepir in nezadovoljnost. Ko išče- mo vzroke zakonski nesreči, moramo po- stati tudi ob denarnem vprašanju kot vzro- ku tolikih podrtih domov.

Denar, kolikokrat je ravno on tudi ena podgan, ki grize ob korenini zakonske lju- bezni in sreče.

Gledam pred seboj nespametnega mo- ža, ki se ne more in ne more uživeti v res- nico, da je zakonsko življenje življenje dveh, ki imata iste pravice in iste svobošči- ne, kakor imata iste dolžnosti. Nespamet- nega moža, ki ravna s svojo ženo kakor z sužnjo in ji ne more in ne more dati denarja, ki bi ga rabila za oskrbo gospodinjstva. Komaj in komaj dobi cente, ki so pravza- prav ravnotako njeni kakor so njegovi. To- liko, da na kolena ne pade vsakokrat in z vzdignjenimi rokami ne prosi, naj ji da, kar ji gre, gre ne njeni osebi, temveč le njemu in njegovi družini. Dekla in hlapec bi se ne ponižala tako, kakor se mora včasih že- na, da si izprosi ta ubogi denar. Menda zato tako dela mož, ker mu je žena po obljubi vezana, ni se mu bati, da bi moral drugo cenejšo iskati.

Ali ni to zločin, da na račun zakonske obljube ponižuje ženo pod deklo? O na zu- naj je ta možiček radodaren in poln dobro- te, ko pride do tega, da bi moral pokazati radodarnost do svojih nablížnjih, katerim dolguje največ zanimanja, pa postane in ostane surovi tiran, ki hoče račun za vsak vinar, ki ne more ali noče razumeti, da za bore deset dolarjev ne utegneš kraljevsko živeti, posebno še, če je draginja v deželi,

kakor je zadnje čase . . . Ko k mizi sede, je grof, ki hoče polno skledo, skledo polno najboljše reči, ko denar odšteva, je pa be- rač, ki se trese za vsak cent, je skopuh, ki je dušo zapisal hudiču lakomnosti. — Če se že ne zaveda, da mu je žena enakopravna in jo po nobeni postavi ne more prisiliti, da bi pokleknila predenj, ko gre za kuhinjo in gospodinjstvo, naj bi bil vsaj dovteten za pametno in razsodno umevanje, da si za počen groš ne moreš privoščiti pitanega pu- rana.

Denar zakonskega miru vladar? V tem slučaju že ne. Ker mož svojo srečo in svoj mir na kocko denarja postavlja. Kako mo- re biti žena zadovoljna in tiha. Ne more in ne more. Postavi se za svojo pravico, mož zacepeta, zacepeta tudi žena, kreg in ravs, ki se nazadnje spremeni v dolgo trajni kav. Vse radi ušivega denarja. Pri takih se na- vadno potem zgodi, da jim Bog še to vza- me, kar imajo, prav po evangelijski priliki o talentih, samo en talent jim je bil dan, pa so šli pa še tistega zakopali v blato nesreče, mesto da bi si še druge prikupčevali, če že ne več denarnih talentov, pa vsaj talent za- dovoljnosti, ki je vse več vreden kakor pa vse bogastvo sveta, ter talent ljubezni, ki tudi največje uboštvo pokrije.

S tem seveda nočem ženam potuho da- jati. So zopet premnogi možje, ki jim je žena sama vse zaupanje vanjo pokvarila in zapravila. Otroku denarja ne daješ, ker bo mislil, da ga mora pojesti. Dogodi se, da morajo starši časih s skrbjo iskati nikel, ki ga je otrok požrl. Tak otrok je žena, ki dolarja ne zna prav obrniti. Naravno, da ji ga mož ne more zaupati, ali pa da nos nosi tja, kjer bi ga po pravici mož ne smel imeti. Koliko je družin prišlo na boben, ker žena sploh nobene varčnosti in štedljivosti ne pozna. Mož ji nosi lepe pede, pa je vedno prazna mošnja, ponavadi tudi prazna skri- nja. Kam daje? Bog ve . . . Ali ga je, ali

kaj? Ne. Denar ti zgine kot kafra, če ga ne znaš zapirati v mošnjo s štedljivostjo. Nobene druge stvari ne moreš tako hitro pognati v zrak kot denar. Cent na cent — navzgor — dolar, cent na cent — navzdol — ničla. Kakor so vsi milijonarji s centi začeli, tako so vsi beraški prišli na psa po centih.

Je že res, da si žena, mati in gospodinja, ki dela, dela in se ubija, toda to ti ne da pravice, da bi po mili volji razpolagala z imovino, ki ti jo je mož pridelal. Varčna žena je zaklad, razsipna žena pa prepad, pravi neki pregovor.

Denar zakonskega miru vladar? Tudi v slučaju razsipne žene, ki ne zna dolarja dvakrat obrniti, ni nositelj miru. Vse drugo kot to. Razen, če je mož "šlapca", ki bo pustil, da mu žena po glavi hodi, da mu na eni strani zapravlja, na drugi pa za vsako moževo potrebo, naj bo še tako majhna, odpira slovesno svojo ročno torbico in milostno odkaže tedenski znesek 50-tih centov, kvoder za počestno železnico, kvoder pa za druge slučaje. Gorje mu, če si upa vprašati, kam gre denar, dvakrat gorje, če ji očita zapravljalnost, ta "divjak, neusmiljeni dacar in surovi barantač . . ."

Ne v eno skrajnost, ne v drugo ne smeta zakonca v tem oziru, če no, bo joj in polom. Obema mora biti pri srcu skupno domače ognjišče, za katero oba skupaj nosita, pa tudi oba skupaj enako ob njem uživata srečo.

Ljubezen vse prenese, vse pretrpi, se ne napihuje, ni častilakomna . . . In tako dalje. Beseda sv. Pavla, ki je že toliko lepega povedal o zakonu. Kaj mislite, da ne veljajo te besede tudi zakoncem. Ali ni zakon v prvi vrsti bivališče ljubezni?

Ta ljubezen bo vse uredila, tudi denarno vprašanje. Kjer bo ljubezen, ne bo žena s slastjo čakala samo sobotnega večera, ko pride ček in peda, temveč bo vsak večer

čakala možička in njegovega srca. Kjer bo ljubezen, tudi ne bo žena oblastno govorila: če mi moj mož pede ne bi hotel dati in sicer cele, ga poženem na cesto; kjer je ljubezen, bo žena s štedljivostjo skrbela, da tudi cent ne gre v kvar. Saj gre tudi za njeno stvar. Kjer bo ljubezen, ne bo mož skopuškega srca, ker ve, da lahko zaupa svoji ženi in njeni vestnosti. Kjer bo ljubezen, ne bo mož hlapec in tudi žena ne dekla, oba bota drug drugemu nosila denar in ga štedila, najmanj pa bota v denarju gledala prvo oporo svoje sreče. Sreča je v zadovoljnem srcu. Zadovoljnosti pa ne prinaša denar, temveč ljubezen.

V Akron, Ohio imajo eno nedeljo v letu izredno slovesnost. Videl sem vabilo v enem clevelandskih listov tamošnje škofije. Vsi zakonci v fari sv. Marije pridejo ta dan pred altar, kjer obnovijo obljube, ki so si jih drug drugemu dali na dan poroke. Rad bi bil navzoč, da bi videl tak veličasten prizor. Lani jih je baje bilo nad tristo parov navzočih. Znova si obljubijo zvestobo, ljubezen in pomoč. Kako pomenljivo. Gotovo bodo v očeh solze odpuščanja za morebitne prestopke sodruga; gotovo bodo v srcih trdni sklepi lepše medsebojnosti, če je morda ta medsebojnost kako trpela . . . Ves prizor pa bo moral poklicati navzočim gledavcem, ki jih je baje tudi veliko, med njimi mnogo drugovercev, poklicati jim bo moral živo pred oči resnico: Bog je začetnik zakona in varuh njegov, karkoli katoliška Cerkev reče in sklepa z ozirom na to sveto ustanovo božjo, sklepa in reče, ker j ona edina prava poslanka, ki jo je sam Bog odločil, da varuje to najvažnejšo celico človeštva.

Škoda, da tega lepega obreda tudi po drugih cerkvah ne upeljejo. Morda bo še kedaj upeljan. Duhovnik ne more najti dovolj resnobnih besed, da bi položil z njimi na srce vsem zakoncem, kako svet je zakon,

tak obred vsako leto bi z vse bolj živo besedo udarjal to resnico v duše.

G. župnik.

ENA NAJTEŽJIH SKRBI

Ena najtežjih duhovnih skrbi, ki večkrat prevzame človekovo srce, je misel: kaj bi se toliko trudil in trafil za svoje izvoljenje pred Bogom, ko si nikdar ne morem biti svest, ali sem v milosti pri Bogu ali ne? Kolikim in kako pogosto grebe ta skrb po duši? Težka je, ker jemlje veselje do duhovnega življenja.

Evo vam tolažljive besede v evangelijski, vam vsem, ki ste v skrbeh za svoje zveličanje, velja stavek Jezusov: "Če vaša pravičnost ne bo obilnejša kakor je pravičnost farizejev in pismarjev, v kraljestvo božje ne pojdete." — Jasen odgovor imam na svoje skrbljivo vprašanje, rešen je moj težki dvom: Ne posnemaj v svojem življenju evangelijske farizeje, tvoja pravičnost naj bo odkrita, pa te Bog ne bo preklel.

Slika farizejskega značaja se mi zdi kakor slika, ki ji pravijo silhueta. V črnih potezah jo naslika umetnik, pa obraz natančno izstopi iz teh črt. Taka je slika farizejev v evangelijski. Noben bi ne mogel lepše oslikati podobo božjega nasprotnika kakor jo je Kristus, iz te podobe stopi pa zopet obraz pravega nasledovavca evangelija. Po teh črnih potezah, ki jih Kristus sam podaja o farizejih, lahko spoznamo, da Bog predvsem hoče, da smo drugačni kot so bili ti svetohlinski izvrženci kraljestva božjega.

Osemkrat je božji Učenik zaklical svoj "blagor" v pridigi na gori. Ti blagori so bili program njegovega življenja in smernice nam, ki bi mu naj nasledovali. Pa je

tudi osemkrat zaklical Jezus "gorje, gorje". Zaklical svoje prekletstvo farizejem. In s svojo obsodbo farizejev pokazal jasno, katera je pot v pogubo. Kakor velja njegov "blagor" tudi poznejšim časom, tudi našemu dvajsetemu stoletju, tako velja njegov "gorje" tudi nam.

"Gorje vam pismarji in farizeji, hinavci". Vsak njegov stavek se prične s tem "častnim" naslovom.

Kaj je bilo vendar narobe z njimi? Saj so bili pismarji razlagavci svetega pisma in vneti izpolnjevalci zapovedi in volje božje.

Nosili so Judje posebne kosce blaga, na katerih je bila všita desetera zapoved božja, farizeji so imeli te kosce veliko večje, tako da so črke bile oddaleč vidne, še na čelo so si dali posebno škatljico, ali na roko, v kateri je bilo shranjeno to blago.

Judje so se držali predpisov Mojzesovih glede noše in obleke, farizeji so še posebne gube všili v svoje plašče, da pokažejo svoje spoštovanje do svete odredbe.

Judje so molili ob gotovih urah, farizeji so molili neprenehoma, v templju, na javnih cestah, v svojem domu in na trgu, vsepovsod so molili. Bili so možje zatajevanja, postili so se v ponedeljek in četrtek. Mnogo darov so prinesli v cerkev, jako darežljivi so bili v podporah božje hiše in hiš ubožcev, dali so desetino od vsega, kar so imeli. — Vseeno jih Kristus ni mogel videti, ves evangelij je poln njegovih obsodb zanje.

Zakaj? se vprašam. Odgovor na to vprašanje, je obenem odgovor na mojo skrb o izvoljenju.

Vera farizejev je bila glumaška. To so bili le goli igravci-komedijanti, ki se jim je moral smejati Bog in jih obsojati Kristus. Vero so nosili na svojih rokah, na čelu, na svojih plečih, na svoji obleki, na svojem jeziku, v vsakem koraku, v vseh svojih dru-

žabnih nastopih. Toda ta vera je bila vera brez duše, brez srca in brez pomena. Goreči so bili, da. Toda le, da so prejeli priznanje ljudi. Le za ploskanje, hvalo in slavo sorojakov jim je bilo.

Ta njihova hinavska vera, ki je le na zunaj gorela, od znotraj pa po najgrši sebičnosti smrdela, je našla v Jezusovih očeh le — grajo.

Če je naša vera taka farizejska vera, drugega tudi mi pričakovati ne moremo, kakor grajo in prekletstvo.

Je vse lepo hoditi k maši, toda ljubezen do Boga ima sestro v ljubezni do bližnjega. Vse lepo hoditi k zakramentom pogostokrat, toda Bog ne bo v umazanem srcu ostal. Je vse lepo klicati Boga s sladko molitvijo in lepo besedo, toda kako se te svete besede skladajo s tvojo kletvijo, s tvojo predrzno, obrekljivo, zaničljivo in opravlljivo golido, ki ti iz istega pobožnega jezika uhaja, to je pa drugo vprašanje.

Naša pobožnost naj bo bolj odkrita kot pobožnost farizejev, naša ljubezen do postave božje manj hinavska kakor je bila farizejev, vsa naša vera naj bo malo bolj globoka in manj zunanja kakor je bila njihova — mlačna svetohlinska in ceremonijalna.

P. A.

ALI JE BOG DOBRIČINA?

Kadar ne moreš plačati dolga na svoji hiši, ti bodo napovedali forclosure, podomače: vrgli te bodo iz hiše, če davka ne moreš plačati, ti takoj napovedo boben in dražbo, če ne utegneš poravnati majhen dolg, ki ga imaš na svojem avtomobilu, karo ti vzamejo, ne da bi ti sploh cent vrnil za vsa plačila, ki si jih do zadnjega redno pošiljal — Bog, vsemogočni vladar vesoljstva,

pa vse odpusti na ponižno prošnjo človekovo. Ali ni ta naš Bog dobričina, ki mu ni para? Ko bi vsak človek in vsaka oblast tako odpustila, kakor evangelijski gospodar, odnosno Vsemogočni Bog, to bi bilo lepo na svetu.

Le ne prenašli se. Je Bog popolna dobrotta, ljubezen in usmiljenje, ki gre do skrajnosti, da reši človeško dušo, izgubljeno ovčico v puščavi, dobričina; slepec pa ni, ki bi mu lahko po glavi hodil in norca bril iz njegove dobrotljivosti.

Božja dobrotljivost je odvisna od tvoje dobrotljivosti, božja odpustljivost je odvisna od tvoje odpustljivosti. Kakor velja v očenašu: Odpusti nam dolge, kakor mi odpuščamo dolžnikom svojim. Kdor torej ne odpusti, njemu tudi od Boga ne bo odpuščeno.

Odpustljivost, prizanesljivost. Ti lepa sestra ljubezni, a hodiš kot razcapana beračica po svetu. Beračica, toda živa sodba človeštvu. Zakaj s tem ko ti mesta ne dobiš v našem srcu, si že na zemlji pišemo sodbo prekletstva.

Ali veš, dragi moj, da lahko spovednik odveže ubijavca, ki je nedolžno žrtev ubil, če je pripravljen poravnati škodo, ki jo je napravil z umorom. Ali veš, da lahko odveže nečistnico, ki se skesano spove, ne more pa odvezati nobenega, ki bi prišel v spovednico po spravo z Bogom, z bližnjim se pa noče spraviti . . .

Zapisal je nek učenik cerkve: Lažje bo umiral morivec in lažje bo umiral razuzdavec kakor kristjan, ki v nespravljivosti živi.

Kako resna zadeva in strašna misel za vsakega, ki je uدينjen sovraštvu in nespravljivosti.

Pa ni treba nič hoditi z izgovori, "saj se ne sovražimo, samo on naj hodi svoja pota, jaz bom pa svoja pota hodil, ne govoril bom več z njim. Nočem mu nič slabega, brigala se drug za drugega ne bova več."

Besede hinavščine so in hudobije, besede, ki nosijo v sebi želo hude volje, maščevanosti, ki se bota razpasli po tvojem srcu, kakor hitro boš prišel iz spovednice. Proč od obhajilne mize, ker je božjeropno vsako tvoje obhajilo, ne odbijaj drugih kristjanov od cerkve s svojo hinavščino, ki zunaj cerkve in doma noče odpustiti in si izgovarja vsemogoče predpogoje. To velja tebi zakonska dvojica, ki se črtita in hudo gledata in po cele mesece ne govorita. Božjeropnika sta oba. To velja tebi sin in hčerka, ki sta vrgla podobo staršev iz srca in nočeta slišati o odpuščanju. To velja vsakemu, ki trka na svojo užaljeno čast, pa na svojo prikrajšano pravico.

Če bi Bog tako-le trkal na svoje ime, kdaj bi nas bi že vse hudobec pobral; če bi on tako mislil na svojo pravico, ne eden izmed nas bi ne obstal ob sodbi.

Ljubi sovražnika. To je njegova postava in njegova pravica, od te ne bo nikdar odstopil, ker bi propadel njegov evangelij in bi se vse duhovno kraljestvo, ki ga je postavil s cerkvijo v naše duše, razpadlo v prah in prazen nič. In pri tej svoji pravici mora vztrajati in bo vztrajal!

Kakor je ljubezen stožer božjega kraljestva, tako je nam naša odpustljivost garancija srečnega sodnega dneva. Kakor je božja usmiljenost naše upanje, tako je naša prizanesljivost do bližnjega bližnjica do sprave z Bogom.

Zlo z zlom povračevati je satansko, dobro z dobrom povračevati je človeško, zlo z dobrim povračevati je božansko.

P. A.

BLIŽNJICE V NEBO

Če premišljujemo katoliško življenje ljudstva našega, moramo priznati z neka-

kim začudenjem, da so prazniki, ki se slavijo v počast Materi božji pa svetnikom, bolj ljudem pri srcu in jih tudi z večjo gorečnostjo praznujejo, kakor pa recimo praznik presv. Trojice ali pa katere druge praznike Jezusove. Človek bi mislil, da ljudje pretiravajo in češčenje svetnikov predpostavljajo češčenju Gospodovih dni.

Verska resnica o češčenju svetnikov pravi:

“Dobro in koristno je, častiti svetnike.”

Dobro in koristno je, torej priporočljivo, ni pa dolžnost dana s to dogmo. Vse katoliške dolžnosti lahko izpolnjuješ, ne da bi kedaj častil kakega svetnika ali pa svetnika na pomoč klical.

A vseeno, če Cerkev to priporoča in ne zaukazuje, je pa češčenje svetnikov in zlasti Kraljice nebes in zemlje Marije zraslo v tako toploto in iskrenost, da je postalo za katoličanstvo takorekoč značilno.

Skoraj bi lahko rekli: Katoliška vera je vera češčenja svetnikov. V tem ne leži prav nič kako zanemarjenje božjega češčenja, obratno, saj v obrazih svetnikov iščemo božji obraz in je v dogmi o češčenju svetnikov obsežena vsa vrsta verskih resnic, resnica o previdnosti božji, resnica o milosti, resnica o dobrem in zlu, saj so se te resnice v življenju naših svetnikov najbolj praktično izvedle in v njihovem življenju postale luč, ki nam sveti v temo, nam, ki Boga še iščemo.

Narod je takoj spoznal: svetniki so bližnjice do Boga, najbolj so razumeli bistvo službe božje, najboljši kažipoti bodo torej do Boga samega.

Služba božja — ljubezen.

Bog je daleč, Bog je sonce, ki mu ne moremo gledati v obraz ker je presvetel, prelep, premoder, premogočen, prepoln luči in popolnosti. Vsaj tukaj na zemlji ne, v nebesih bo že drugače, ker bomo sami poveljani in božje pripravljani za večno in

Pa si je ljudstvo samo našlo pot do Boga, pot, ki je bližnjica do neba in zadnjega izpopolnjenja, svetnik je ta bližnjica. Ali bomo narodu zamerili, če si utira pot po zasneženi zemlji po stopinjah, ki so jih že svetniki utrli, ali gre po gazi skozi blatno zemljo, gazi, ki so jo svetniki že naprej napravili.

Pametno je ljudstvo v svoji preprostosti misli sveto in dobro, ko si za svetniki izbere pot in stezo do Boga.

Zakaj tako dela? Iz istega vzroka kot časti svoje zemske može in žene in gleda v njih vzore, iz istega razloga časti svetnike, ker gleda v njih odsev božjega obraza, ker gleda v njih že utelešeno ljubezen, ki je njemu še pogoj zveličanja.

Bog sam jih je odlikoval, jih postavil v svojo bližini, sigurna mora biti torej njegova pot, pot tega svetnika, če ne bi ga Bog ne bil že kronal z svojo slavo. V tem, da si utira pot za svetniki, gre po poti do Resnice in Življenja, je ta pot sigurna in se ne more zgubiti kje v kakem pragozdu ali pa močvirju.

Bog je daleč, v abstraktnih pojmih mislimo o njem, govorimo o njem. Svetnik, ki stoji pred menoj, pa je bil človek, istega mesa, iste krvi, z istimi težavami, z istimi skušnjavami, a vendar je z sodelovanjem milosti premagal samega sebe in svet in danes z Bogom so-uživa večno srečo. Pa pravi ljudstvo: če je zmogel on, zakaj bi jaz ne. Skrivnost obdaja ozko stezo do Boga, ozko in dolgo, človek se te dolge steze že zboji, pa vidi sveto Magdaleno v bližini, vidi sv. Avgušтина, vidi sv. Frančiška, vidi tega ali onega svetega človeka, ki ga je morda še sam poznal, na tej ozki in dolgi cesti nebeškega življenja, pa se mu zdi, da ni daleč do njega in hoče vsaj do njega priti, ko pride do njega, je pa že tudi pri Bogu in Kristusu, prijatelju Magdalene, Avgušтина.

Frančiška in vseh dobrih svetih ljudi, ki so že vstopili v dvore božjega gledanja.

Svetniki so bili dobri, so bili sveti. Bili so to, kar hočemo biti tudi mi, sorodni Bogu, podobni Bogu.

Če bomo torej tako delali, kakor so delali oni, mislili, kakor so mislili oni, hoteli kakor so hoteli oni, ljubili in trpeli kakor so oni trpeli in ljubili, pa se nam ni bati, da bi svojega namena ne dosegli, namena, ki ga na zemlji kot kristjani imamo.

Ni vedno nam zemljanom, jasno na tej ubogi zemlji, kaj je dobro in kaj je greh, kdo je polni človek in kdo ni popoln.

Je toliko zmešnjave in toliko razpotij, toliko različnih prerokov, toliko vprašanj vsevprek in vsepovsod, da prav lahko utegneš preslišati pravi glas in spregledati pravo luč.

Pogled na svetnika nas pa reši vseh teh dvomov in skrbljivih poizvedovanj.

Tako treba živeti in delati kakor je delal in živel on, pa bo vse prav.

Kako bi bilo drugače na svetu danes, če bi imeli na sebi le senco dobrote, ki jo je nosil v sebi recimo sv. Frančišek, drugače bi bilo, če bi imeli vsaj malo nesebičnosti sv. Elizabete, drugače, če bi imeli zrno gorečnosti sv. Bernarda, drugače, če bi imeli le malo od Avguštinove uvidevnosti, ali imeli le žarek nedolžnosti sv. Terezije iz Lizijeja. Boljše bi bilo vsemu svetu, pa vsakemu izmed nas in lažje bi hodili po poti do Boga.

Zatorej je prav, dobro in koristno častiti svetnike, se jim priporočati.

Zastopnike imamo v njih po stanovih, značajih, po telesu in duši. Galerija modelov.

Izbral si bom med njimi tistega, ki mi je po stanu soroden, po značaju podoben. Treba mi je potem samo usmeriti moje misli po njegovih, moje želje po njegovih uravnati, moje delo po njegovem delu.

Po Lippertu.

VATOMIKA

ZADNJI POGLAVAR DELAVAROV

V VINOGRADU GOSPODOVEM

Vatomika je začel dušnopastirsko delo s pridigami v cerkvi svetega Ignacija v San Francisku. Kmalu ni mogla hiša božja več sprejemati množice poslušavcev, ki so vreli skupaj iz vseh delov mesta, da bi slišali novega pridigarja. Tudi tu je čudovito lep, zvonki glas koj prvi trenotek osvojil s čarovno silo slehernega poslušavca. Moralo je biti pač prelepo slišati patrovo pridigo; imel je lep glas, kakor da zvone zvonovi ali pojo orgle. K temu se je družila še naravna zgovornost Indijanca, ki je Vatomiku uravnavala krasni glas, da so bili njegovi govori prava mojstrovina. Indijanci so sloveli kot govorniki!

Kadar je stopil pater Bušar na prižnico, je vselej ob svojih nogah zagledal mogočno, na gosto zgneteno množico vernikov, ki so bili vsi željni, slišati njegov prelepi glas in iti za njim skozi vse valove njegove krepke zgovornosti tja do svetih obal tolažbe in dušnega miru. S kipečim in grmečim govorom je znal pretresti stotine moških, da jim je kar sapa zastajala, dokler se mu ni mahoma glas ulomil kakor jarek blisk, po vsem prostoru pa je še odmeval zamolkli srd. Otrpli in potrti so sedeli ljudje po klopeh. Pa glej, ta trenotek je zadonelo s prižnice tako srbrno čisto in rahlo in milo. Kakor angelski glasovi so zadele besede srca in ljudje so menili, da slišijo Zveličarja sa-

mega v vsej njegovi dobroti in ljubezni. Prešinilo je dušo do dna, živ človek se ni mogel ustavljati. Videti je bilo, kako odhajajo ljudje po pridigi resni in molčeči. Trdi in resni možaki so imeli sledi solza na obrazu, pa jih tega ni bilo sram.

*

Razen pridiganja je pater kmalu ustanovil veliko delo katoliške obnove, ki bi mu že samo po pravici prineslo ime apostola San Franciska. Videti je bilo, kakor da hoče Vatomika z neutrudno vnetim čiščenjem Matere božje nadomestiti ljubezen, kateri se je morala odreči njegova mladost: odločil se je, vpeljati v Kaliforniji Marijino družbo.

Začel je s fanti. Kmalu se je zbrala velika četa dijakov in drugih fantičev okrog njega, ki je z njimi ustanovil prvo mladinsko kongregacijo v San Francisku. S tenkočutnim razumevanjem je vdahnil svojim "ljubim nagajivcem" v srce pravega kongregacijskega duha in jih vzgojil v četo vnetih družbenikov. Malo cerkvico svetega Ignacija je medtem zamenjala velika lepa stavba. V tej novi cerkvi je Vatomika pridobil družbenike za to, da so nenavadno svečano stregli pri službi božji. Bilo je to apostolstvo zgleda za San Francisko. Daleč naokrog je šla govorica in dosti ljudi je prihajalo občudovat ministrante, ki tako lepo in pobožno strežejo pri maši. Vse mesto je hvalilo "fante patra Bušarda". Vatomika je

še sam doživel veselje, da je videl več svojih nekdanjih družbenikov pri oltarju kot mašnike.

Dalje je ustanovil pater veliko moško kongregacijo. Rasla je ter se naglo razcvetala in oklepala stotine katoličanov iz vseh stanov. Ta kongregacija je postala z leti v San Francisku katoliška sila, katere vpliv je silno in blagodatno sijal na vse strani: resno, versko življenje, krepko apostolstvo in res krščansko obnovo je prinesla ta ustanova katoliškim meščanom. Med družbeniki ni bilo razlike stanu ali premoženja: milijonar in cestni pometlač sta se čutila kot brata v isti kongregaciji, ljubeznivo občevala kot rodna brata, vsakdo je pomagal drugemu, vsi skupaj pa so služili složno in vneto katoliškemu apostolstvu. Z vodjo je te može vezalo neverjetno spoštovanje in trdna zvestoba.

Tretja velika ustanova je bila kongregacija za žene. Po njenem tihem, toda nič manj krepkem vplivu je hotel pater Bušar prenoviti družine v katoliškem duhu in zlasti pospeševati krščansko vzgojo otrok.

Ko je preteklo nekaj let in so se vsi tri kongregacije čvrsto in krepko utrdile in je tudi število jezuitov v San Francisku zraslo, je izročil Vatomika kongregacijo fantov in žena drugim vodnikom v roke. Samo moške družbenike je pridržal sebi; naj bi jih bil namreč tudi hotel oddati, bi se zvesti možje vendarle ne mogli odtrgati od njega in bi še vedno prihajali k njemu.

*

Nadaljnje veliko delo se je nudilo vnetemu apostolu v misijonih. Sloves o njegovi silni pridigarski darovitosti se je razširil kmalu po vsej deželi in od povsod so prihajala vabila na ljudske misijone po mestih in vaseh zapadne obale. Čeprav preobložen z delom je Vatomika vendar rad in z veseljem ustregel vsakemu povabilu. Kjerkoli je mogel reševati duše, tam si povsod lahko našel

zvestega Kristusovega borca na njegovih svetih "vojnih pohodih". Štečila njegovih misijonov ne vemo, ker v Kaliforniji ni več utegnil pisati dnevnik. V zadnjih dvanajstih letih svojega dušnopastirskega dela se je mudil večinoma izven doma na apostolskih misijonskih potih. V kratkih premoreh pa se je redno vračal za nekaj dni spet in spet v San Francisko, da je potrjeval svoje ljube može in se pripravljal na nove misijone. Njegova delavnost je segala daleč tja čez vso vzhodno Ameriko: čez države Gorenjo in Dolenjo Kalifornijo, Idaho, Montano, Nevado, Oregon, da, celo Britsko Kolumbijo je prehodil na svojih misijonskih potovanjih, povsod zbirajoč bogato žetev v božje kašče. Še dandanes lahko slišiš po neštetihi vaseh in mestih Kalifornije in sosednih držav, kako se stari ljudje z radostjo spominjajo v svojih pogovorih "velikega, svetega pridigarja", ki je prinesel toliko revnim človeškim srcem rešenje in mir. Koliko protestantov je Vatomika pripeljal nazaj v katoliško Cerkev na teh misijonih, ni natančno znano; gotovo pa je, da gre njihovo število v stotine.

*

Ne smemo pozabiti tudi Vatomikovega velikega dela v službi krščanske dobrodelnosti. Ubogi redovnik seveda ni mogel deliti denarnih vsot iz svojega žepa. Toda znal si je pomagati: svoje zmožnosti je posvetil ljubezni do bližnjega: javno je predaval po kalifornijskih mestih. Največje dvorane so bile nabito polne katoličanov in drugovercev, kadar je govoril. Ves znatni dobiček je šel potem vselej za delo ljubezni. Tako je pomagal pater zidati lepo število cerkva, šol in sirotišnic. Pogosto je govoril v prid temu ali onemu beraško ubožnemu samostanu sestra, bolnišnici ali zavodu za starčke. In kadar je kje zašlo kako mesto ali vsa pokrajina v skrajno bedo zaradi potrebe in lakote, tedaj so se kar redno stekale

velike vsote iz predavanj patra Bušarda v pomoč trpečim krajem. Kaj čuda, da so častili tega plemenitega duhovna ne le katoličani, temveč tudi protestantje in ga ljubili z globoko hvaležnostjo!

*

Slednjič zadnje in najpomembnejše delo Vatomikovo: njegov vpliv na duše v osebnem občevanju! Imeti je moral nenavaden dar, s katerim si je pridobival srca in jih vodil k Bogu. Naravna tenkočutnost, ki je Indijancem kar prirojena, mu je pomagala, delo milosti uspešno izvrševati in dopolnjevati. Stotine ljudi iz vseh stanov, katoličani in protestantje, so ga imele za osebnega prijatelja in dušnega voditelja. Prihajali so pogosto k njemu, da so se pogovorili z njim, se mu spovedali in ga prosili sveta.

ZAHAJAJOČE SONCE

Več kot dvajset let je deloval Vatomika v Kaliforniji, delal dan na dan, molil in se neugnano trudil za svojega Zveličarja. Kar je v grenki mladosti s solzami in bridkostjo sejal, to je zdaj lahko z veseljem žel. Krepko telo, ki ga je bilo še utrdilo prejšnje indijansko trdo življenje, se ni strašilo nobene težave njegovega stanu. Vatomika ni bil nikdar bolan, dokler se ni zrušilo njegovo zemeljsko delovanje nanagloma in za vedno.

*

Grudna meseca leta 1889 so se nenadoma oglasili prvi sli bližajoče se smrti: slabost in koj nato resna bolezen sta napadli patra. Zdravnik mu je obljubljal, da utegne živeti še kaj let, ako se bo skrbno varoval. Toda Vatomiku se je zdelo prav in pametno, da vzame to bolezen za ljubezniv opomin božji: ves vdan se je začel pripravljati na smrt. Pobožno kakor otrok je opravil dolgo spoved za vse življenje in premo-

lil vse dni, kar je bil bolan. Kolikokrat že je slikal svojim poslušavcem grozote smrti s strahovitimi besedami! Kolikokrat je že sam prosil Gospoda v tihi zaskrbljenosti srečne zadnje ure! Zdaj, ko se mu je bližala velika ura, ni čutil ne groze ne strahu. Srce mu je polnil mir in ponižno je pričakoval Zveličarja, kateremu je posvetil vse življenje od mladih nog.

Osmega grudna je pater Bušar zadnjič maševal, potem pa je legel. Vendar mu je kmalu toliko odleglo, da mu je šest in dvajsetega grudna zdravnik dovolil, da sme naslednji dan spet darovati sveto daritev. Brata, ki mu je stregel in tudi ponoči bedel pri njem, je Vatomika oni večer prosil, naj gre tudi sam počivat. Ko je zjutraj prišel brat patra klicat za mašo, se mu je nudil ganljiv prizor: Vatomika je bil ponoči vstal in se popolnoma oblekel, da bi bil koj pripravljen za k maši. V mirnem spancu je pričakoval jutra. In tako ga je iznenadila smrt: kakor zvestega vojščaka na nočni straži! Brat je našel patar sedečega v naslanjaču, oblečenega v redovno obleko, z rožnim vencem v rokah, z rahlim, blaženim smehljanjem na ustnah — mrtvega. Skromno in ponižno, kakor je živel, kraljevsko sam se je preselil Vatomika v večno domovino.

*

Sporočilo, da je umrl pater Bušar, je v trenutku preletelo vse mesto in napolnilo srca vseh prebivavcev z grenko žalostjo. Mrliča so oblekli v duhovska oblačila in ga položili na oder v kongregacijski kapeli. Svetišče Matere božje so preoblekli v belo in črno, cvetje in goreče sveče so obkrožale krsto. Člani vseh treh kongregacij so stražili mrliča in molili. Tri dni so trumoma valovili meščani k jezuitski cerkvi, da bi z zadnjim obiskom počastili dragega mrliča. Protestantje in judje so klečali skupaj s katoličani in ihteli ob mrtvaškem odru. Zadnji dan — bila je nedelja — so se gnetli lju-

dje v tolikih trumah proti kapeli, da je bil na trgu promet nemogoč in je morala policija urejati naval ljudstva. V ponedeljek, tridesetega grudna, je bila pogrebna svečanost ob navzočnosti nadškofa iz San Franciska in škofa iz Sacramento. Tisoči ljudstva so prisostvovali mrtvaškemu opravilu, dasi je lilo na vso moč.

*

Še enkrat je moral pater zapustiti domovino, ki se mu je bila priljubila, a vendar to pot brez boli in žalosti: njegove zemeljske ostanke so prenesli iz San Franciska v jezuitsko grobnico v Los Angelesu.

Članom moške kongregacije ni dalo srce, da ne bi zadnji poti ljubljenega vodja dali podobe sijajnega zmagoslavnega pohoda. Pri kalifornijski železnici so najeli nov, lep osebni voz, ga okrasili s cvetjem in zelenjem ter obesili nad oba vhoda podobi božjega Srca in Device Marije. Sredi voza so položili na mrtvaški oder krsto in jo pokopali pod goro prekrasnega cvetja. V klopeh pa je sedelo sedemdeset članov moške kongregacije, častno spremstvo mrtvemu ustanovitelju in vodju.

Tako je brzel vlak z mrliškim vozom čez sončne kalifornijske livade. Med molitvijo svojih zvestih mož se je peljal pater Bušar na zadnji poti v novi, tiho domovino — v grob. Bila je veličastna in sijajna pot, kakor ni odhajal v grob še noben poglavar. Skozi okna voza je pozdravljalo zadnjikrat sinje nebo, krasno cvetje čudovite dežele, svetlo, zlato sonce, vsa prelepa narava, ki jo je Vatomika tako vroče ljubil.

*

Daleč od domačih vigvamov počiva trudno truplo plemenitega sina Delavarov, ki je postal poslanec Velikega duha. Tam preko, onkraj Skalnih gora, buče valovi Tihlega oceana svojo silno pesem čez pokopa-

lišče na obali, kjer spi Vatomika in čaka večnega vstajenja.

Ne bi mogli skleniti kratkega življenjepisa tega velikega indijanskega poglavarja in patra jezuita lepše kakor z besedami, ki jih je svoj čas sam pisal Delavarom in ki so se tako čudovito izpolnile:

Kakor tone sonce večerno, ko nagne se dan

ves zlat za gore, tako poslovim se nekoč od sveta.

Radujte se tega, da umrjem kot sonce večerno!

V vigvamih nebeških bom čakal na vas.

O VELIČINI KATOLIŠKE CERKVE

Nekdanji poslanik Združenih držav severnoameriških, Hugh Wilson, v Berlinu, ki ga je ob izbruhu sovražnosti proti Poljski odstopil, je napisal knjigo "The Education of the Diplomat" (vzgoja diplomata), v kateri popisuje svoje vtise z raznih dežel in ob mnogih prilikah govori tudi o katoliški Cerkvi. V naslednjem podajamo v prevodu odstavek, ki mu je prišel pod pero v Guatemali, kjer pravi:

"Pred mestom se vzpenja strm griček, Cerrito del Carmen. Kot po vseh katoliških deželah se tudi tu na vrhu dviguje proti nebu cerkev, ki je bila sezidana še v tistem času, ko so cerkve gradili še kot trdnjave, z močnimi zvoniki, težkimi kvadri in vitkimi stolpiči. Večkrat sem ob večerih šel tu gor, da sem videl večerno bogoslužno opravilo. To je majhen, samotni trg nad mestom, kamor je nenavadno zahajalo le nekaj Indijancev, ki so prihajali na trg in so se s svo-

jimi košarami in bremeni povzpeli na strmi grič. Šel sem v to svobodo in se vlegel v travo, da sem mogel gledati na v molk zagrnjeno mesto pod seboj. Daleč nekje je zvon vabil k večernemu opravilu. Za njim se je oglasila cela vrsta zvonov in slednjič so se jim pridružili še zamolkli zvonovi stolnice. Zlili so se v najlepšo harmonijo in klicali k molitvi. Sence mogočne katedrale so se potegnile po mestu in po ulicah in trgih so brzele nejasne postave pobožnih vernikov.

“Jaz nisem katoličan, toda moje misli so se začele obračati k Cerkvi. Začel sem razmišljati o njeni življenjski moči in trajnosti. Že kot zgodovinski spomenik stoji edinstvena v civilizaciji zahoda. Skušal sem že motriti Cerkev v zvezi z rimsko zakonodajo, toda neupravičeno. Rimska zakonodaja se je v stoletjih izpremenila, danes je v marsičem že okrnjena, katol. Cerkev pa je ostala, kakor je bila. Skozi ves srednji vek je klasične jezike ohranila pri življenju, ohranila je izročilo starega Rima in se solnčila v sijaju takratne države. Prilagodljiva, pa ne izpremenljiva, diplomatska, pa nepremakljiva, je preživela polom kraljestev, cesarstev in demokracij. Ostala je, kakor je bila pred stoletji; če je bilo treba, je pogumno stopala pred vladarje sveta; na zahodu je edina sila, ki se ji vse, preko vseh meja, spoštljivo klanja. To je sila, s katero vlade morajo računati, pa naj jim bo to ljubo, ali naj verujejo v katoliški nauk ali ne. Najmogočnejši državniki se morajo umikati njeni nevzdržni moči.

Razmišljal sem o lepotah cerkve, o poslikanih oknih katedrale v Chartres, v Reimsu in Milanu. Najlepše umetnosti Cerkev nežno neguje. V vsej svoji zgodovini si je postavila v svojo službo najbolj duhovite arhitekta, slikarje, steklarje, zlatarje in obrtnike. Protestantovske cerkve in katedrale po vsej Evropi so pred opazo-

valcem, kot da leži na njih mrtva roka. Samo v Angliji se je v nekaterih velikih katedralah anglikanske cerkve ohranila lepota. Toda samo ohranila, ni pa na teh tleh nastala. Večino teh katedral so gradili katoliški možje.

Razmišljal sem o notranji povezanosti Cerkve s svojimi verniki, o njeni izredni sposobnosti, da je vsem vse. Prilagodi se kmetu in izobražencu, vsakemu na svoj način, v jedru pa vendar z isto prisrčnostjo. Cerkve so tu, da bi bile obiskane. Indijanec prinese s seboj svoj zalogaj in ga povžije v hladnih sencah cerkve. Prinaša svoje otroke in živali, da bi bili blagoslovljeni. V cerkvi se poroči in Cerkev ga pokoplje. Kadar gre mimo, stopi v cerkev in pomoli. Izobražencu Cerkev reši dvome, v zavesti, da samo ona pravilno rešuje vse težkoče, najde v njej svoj mir.

Duhovnik v spovednici se ukvarja s človeškimi blodnjami vseh vrst in noben vernik mu ne more olajšati tega bremena. Prav zato, ker se katoličanstvo v svoji preprostosti in pristnosti more prilagoditi tudi najbolj preprostemu človeku, je blagor za milijone in milijone.”

Ko se pisec, ki je preromal veliko sveta in ima vpogled v življenje visokih in nizkih krogov, tako pogloblja v skrivnostno življenje Cerkve in se čudi njenemu neomejenemu delovanju, zaključuje svoje misli z vzdihom: “V resnici: srečen, kdor je v tej veri rojen!”

Besede tega moža, ki ni bil “rojen v tej veri”, se bridko ločijo od mnogih in mnogih besed tistih, ki so bili . . .

JUNIORS' CORNER

LISBETH

Mary T. Waggaman

Lisbeth's little heart leaped with a joy that almost took her breath. Never in all her remembrance had anyone kissed her before.

"Oh, Sister Angela!" was the amazed murmur, as with her arms full of Lisbeth's thorn flowers the "sweet-faced lady" joined the little crowd waiting in the road beyond the gate.

"How could you kiss that horrid little girl?"

Sister Angela was young, little more than a girl herself. Everybody had wondered when a few years ago she had folded up her ball dresses, put away her dancing slippers, tucked up all her soft, golden curls under the white-frilled cap of anun. But as the oldest and wisest of the other Sisters agreed, Angela had a "way with children" they could not reach.

Perhaps because she was still a child in heart herself—innocent, loving, and trusting. But now she grew suddenly grave at the jealous outcry.

"Yes, I kissed that dear little girl," she answered. "Why do you call her horrid?"

"Oh—because—because she's all ragged and dirty—and belongs to those dreadful Lornes; nobody knows them or even speaks to them," eager little voices assured Sister Angela, who had come only last New Year to take charge of the "Primary" at St. Mary's.

"Let us talk it over," said Sister Angela as they kept down the rough, winding road. "She is ragged and dirty, we'll agree; but suppose you had no kind, good father to buy you clothes, no dear mother to make and mend them for you, no laundress to keep them fresh and clean. Suppose you lived in a grim, dark, old house, where there was no heat, no water, no bath—I am afraid you would all be ragged and dirty too."

"Oh, Sister Angela! but—but we're—we're not," put in her little hearers quickly.

"No, you're not; but only, my children, because God has blessed you with tender, loving parents, with happy homes. We do not understand why it is that He gives so much of this world's goods to some, so little to others; but He knows best. This poor little girl in the Brambles is His child, just the same as you."

"Oh, Sister! not just the same," said Nellie Byrne, slipping her hand lovingly into her teacher's arm.

"She never goes to church, or school, or—anything; and some of the Charity Board visitors went to see them and the old grandmother would not let them in. Carrie Baker's aunt was one of the Ladies, and she said the old woman was fierce as a wild cat."

"Then it is well that she was not at home to-day," laughed Sister Angela, who was never solemn with her children very long at a time. "We would not have had our thorn flowers. Oh, how that poor little girl tore her face and hands getting them for me—just because I asked her kindly and nicely! I had to kiss her for thanks. Our altar will be a glory of white blooms tomorrow, bloom and beauty and sweetness.

"And when you kneel before it, and thank God for all the blessings that He has given you, my dear children, we must not forget the poor little girl in the Brambles, God's little stray, white lamb."

(To be continued)

SPORTS CONTEST FOR THE MONTH

Name the sports in which the following words are used: Touchdown, triple, casting, stroke, lap, single, fly, foul, safety, dribble, drive, rough, tack, bunt, sail.

Due to the lack of letters during the summer months, no letter contest winner will be recognized.

Dear Juniors,

As I sit at the desk composing and sorting material for the Juniors' Corner (scat, you fly!) I wonder whether all the Juniors are enjoying their vacation. I'll bet that most everyone goes in swimming. You'll notice that the Contest is about sports. Just send a postal card with the words and sports clearly marked. It's too hot to sit down and write letters. Swimming, softball, football, boating, fishing and many other sports are represented. Time out everybody for a postal card!

Deeply honored was the Juniors' Friend by two young visitors. Vickie Hocevar of Cleveland and Marie Nasenbeny decided that their vacation would not be complete without visiting "Yours truly." Chicago, the home of Jrs'. Fr. is a nice place, ain't it, little friends? Of course, Lemont is simply tops with its many interesting sights.

Beat it once and for all! No, not you Juniors. A fly insists on parking on my head and simply doesn't understand English. I'll have to be more rough with him; we'll see who is boss of this head.

Have a swell vacation, kids. But please don't forget Sunday Mass and occasionally go to the Sacraments, too.

Affectionately,

THE JUNIORS' FRIEND.

THE MAIL BAG

This is the first time I am writing to you. I am 13 years old and am in the eighth grade. Our school entered the parochial league basketball. We finished in second place with but one game behind first. I ring the bell at our church, and also serve Mass. The altar boys will have a picnic this year on the money saved from serving weddings. A new friend . . . **Sylvester Swab** (Kansas City).

This is my first letter to the A. M. My teacher's name is Sr. Ewalda. She is very nice to us. I go to Holy Redeemer school and Father Daniel Gnidica is our Pastor. My favorite subject is English and my favorite sport is softball. I play on a team: catcher. Our motto for the team is W. A. W. i.e. we always win . . . **Matilda Bratty** (Kansas City).

We received your letter and have decided to let you know how we are getting along. I feel healthy enough and play ball everyday. When we first started playing ball I almost broke all my fingers . . . **Edward Kovac** (Kansas City).

Since I haven't written to you for such a long time please don't think that I have completely gone out of existence, for I haven't. You know how it is when one sees a piece of paper and a pen during vacation. Maybe I ought to say a few words about school, even though I dread the thought of study.

First of all, I was promoted from the ninth to the tenth grade. I'm not a Freshie anymore (goody). I have decided to take up the study of Geometry. Do you think I will get any place with it? I believe I will find this study interesting. What was it like when you took it up? I enjoyed Latin last year so I am going in for it this year . . . Several newly ordained priests said their First Mass at our Church. They're all of the Redemptorist Order. Beautiful flowers adorned the altar and little boys and girls dressed in white marched in the procession. I attended one of the First Masses and it certainly was wonderful to see a priest so happy . . . What are you doing during vacation? I go swimming, play tennis, listen to the radio and read. At the present I am reading "Oliver Twist" by Charles Dickens . . . Well, Father I guess that is all for this time. My little sister, Rosemary, also wants to say "Hello" to you . . . Goodbye and please write . . . **Pauline Rosa** (Detroit).

You will have to excuse the picture I sent in to you. If I had known it might be used in the contest I would

not have sent it in. I am in the seventh grade in Holy Redeemer School . . . Father Daniel Gnidica bought the seventh and eighth grade girls a softball to play with during the school year . . . I play on the softball team. We played St. Cyrils and the score was 48 to 46. When I came home I told the folks and they almost died laughing. They asked me if we played marbles? (How mean!) . . . **Frances Martincic** (Kansas City).

Thank you for the card you enclosed in the last letter . . . Some day my folks and I hope to come and see what Lemont looks like. We haven't had the chance as yet because one of my brothers was going to college and we helped him . . . I've been to Mass almost every morning . . . **Julia Skubitz** (Ely, Minn.)

I'm a new friend of yours, writing to you for the first time. I don't have anything much to say. How are you? I do hope that you are feeling fine . . . I am 13 years old and am in the eighth grade . . . We have two softball teams: the boys and girls. We have two cheers: "Sasparilla, soda water, ginger ale, and pop. Holy Trinity is always on the top!" The other: "Stand them on the head . . . Stand them on the feet . . . Holy Trinity, Holy Trinity can't be beat!" . . . Your little new friend . . . **Frances Lastelic** (Kansas City).

On July 7th at the Fair we had a Slavonic Day . . . At the Slovenian Church we have a new organ. I thought the novena Father Bernard gave was very nice. You know, he visited us in San Francisco . . . **Donald Kambic** (San Francisco).

This is my first letter to the A. M. I enjoy reading the A. M. very much. Now, I will tell you something about yourself. I am eleven years old and in the sixth grade. I go to the McKinley School. I would like to go to the Catholic School very much. The weather here is very hot. Father Bernard visited our home this summer. I like him because he is a nice priest. I wish he would come again but he said that he just came around every 48 years (Is that how old Father is?) I wish someone else would write to the Juniors' Corner from Canon City . . . **Josephine Zupan** (Canon City, Colo.)

Well, I had to unscrew my pen to drop you a few lines . . . I enjoyed my vacation very much. Alvina came home for ten days. Of course, I had to walk around town a bit. As we walked along she would notice some girls she went to school with. (Very few knew her). Smetimes she saw a girl she went to high school with and she'd say, "That's the girl; I know her, but she doesn't know me." (Perhaps, because of added

weight?) . . . My girl-friend Marion is also dropping a few lines. Here's a hint: she's very timid. Yours forever . . . **Betty Jane Horzen** (Sheboygan).

Today, for the first time I've read the A. M. and thought it very interesting. So, I'm dropping a few lines to tell you about myself. I am twelve years old and attend St. Dominic School . . . Yesterday we went fishing out at the Sheboygan marsh with my brother-in-law and my kid sister, Irene. We caught thirty-eight bull-heads. And of course, I had to fall into the water . . . I guess I'm taking up too much room for the first time. Good luck . . . **Marion Gerke** (Sheboygan).

This is my first letter to the A. M. I am a constant reader of your Juniors' Corner. I go to Central High School. I am fourteen years old. My sister will be in the sixth grade in September . . . We both enjoy reading all the stories and letters in the A. M. . . . We belong to various Catholic societies and clubs and hope to join more. I am sorry I didn't write sooner. However, I'll sign off for the present . . . **Christine & Olga Lustik** (Pueblo, Colo.)

MY MEMORIES

Julius Sustaric (Brooklyn, N. Y.)

How I love to dream and wonder of my memories:
When I was but a shepherd boy and brought my sheep
safely home;

And joy was in the air, and on my lips a Prayer!

I knelt down in the quiet night and clasped my hands
in prayer

"O holy night from thee I learn to bear

"What every man has borne before!"

The path led by a river, along an ancient road;

And all around me castles,

Which gave me ancient thoughts.

I like to sleep where I used to sleep

In the haunted chambers of my castle:

For here I dreamt and truly so,

Of glamour, glint, and gleam

Dream I did of meadow, wood and stream.

Good old days of yore, dear old pals no more!

When my heart beat high and bold,

When the things of earth seemed full of life!

I remember, I remember when I was a boy,

When I was but a very young boy,

And used to skip through every wood and stream!

But now I am old! No more can I jump and play!

From the cold cisterns of the midnight air

I heard music of joy and love.

Of heart and not of mind,

Of soul and not of the body.

I heard sweet music, that of a waltz,
And when we danced, we were merry!
Oft I remember and sadly recall,
But do they list the sweet memories of yore?

Ah! no more youth—just hoary age,
The fire of youth is long ago spent and quenched.
Oh, how I do love to dream of my memories!

ANIMAL'S LANGUAGE—A Serbian Legend

The Serbs belong to the great family of Slavic nations. They claim to be the most poetical of them and to possess the richest and most musical language. A wealthy peasant had a hired shepherd who served him for a great number of years very honestly and faithfully. One day, as he drove his sheep through a forest to the pasture, he heard a hissing sound and wondered what it could be. Listening carefully he went nearer and nearer to the spot whence the sound came. The forest was on fire and the hissing proceeded from a snake that was surrounded by flames. The shepherd watched, wondering what the poor creature would do in its trouble. But when the snake saw him it exclaimed: "O shepherd, I pray thee, save me from this fire." Then the shepherd reached out his crook and the snake entwined itself swiftly round the stick, up his arm and wound itself around his neck and shoulders. The shepherd realized what had happened and was filled with terror. "What are you about to do, ungrateful creature! Did I save your life to lose my own?" And the snake answered him: "Have no fear, my saviour! Take me to my father's house. My father is the king of the snake world."

The shepherd endeavored to move the snake to pity and prayed it to excuse him, for he could not leave his sheep. Thereupon the snake said to him: "Be comforted, my friend! Do not trouble yourself about the sheep; nothing amiss will happen to them. Now, do hasten to my father's house."

So the shepherd went through the forest with the snake still wound around his neck. At length he came to a doorway constructed entirely of serpents. When they came near the gate, the shepherd's guide hissed to its servants. Immediately all the snakes untwined themselves leaving a way open for the shepherd to pass through. "When we come before my father," the snake said to its preserver, "he will surely give you a reward for your kindness to me. Whatever you may wish: gold, silver and precious stones will be yours for the asking. But you should not accept anything of the kind. I would advise you to ask for the language of animals. He will undoubtedly be opposed to your wish but finally he will yield." They now entered the apartments of the King who received his son in great joy . . . **Julius Sustaric** (Brooklyn). (To be continued).

NJIHOVA POTA K MATERI

JUNAK IZ PUŠČAVE

(Življenjepis.)

Globoko v rumeni saharški puščavi leži divje gorovje Hogar. Po obronkih gora in po majhnih pašnikih, ki zelenijo okoli redkih studentcev, pase divji rod Tuaregov črede ovac in kamel. Tuaregi so pravi strah puščave. Postali so znani pred 45. leti, ko so naskočili francosko izvidno vojsko in pokončali cel polk do zadnjega moža. Na tej kameniti visoki planoti je 1. decembra 1916 izkrvavelo srce junaškega moža: četa roparjev je umorila saharškega puščavnika, bivšega grofa Karla de Foucauld, moža, ki je slovel po vsej Sahari kot največji dobrotnik ljudstva. Njegovo burno in čudovito življenje, tako bogato na žrtvah in dobroti, se nam zdi ko pravljica. Zdi se nam, ko da bi se iz peska puščave prerujen dvignil eden izmed velikih očakov starega zakona, eden izmed vodnikov, ki so vodili ljudstva po poti božji.

Karel de Foucauld (izgovori: Fuko) je bil rojen 15. septembra 1858. v Strasburgu, v lepi prestolici alzaške dežele. Oče njegov je bil visok uradnik, iz plemenitega rodu, ki je štel med svojimi pradedi slayne vojščake, ki so se v križarskih vojskah borili, da otmejo nevernikom sveto deželo. — Spomin na te drzne, viteške bojevnike je živel v rodbini. Karlu je bilo komaj pet let, ko je že bil sirota. Stari oče, vpojojen polkovnik, je živahnega dečka vzel v svojo hišo in ga izšolal. Fantič je obiskoval najprej šolo v škofijskem zavodu, s 14. letom pa je prestopil na državno srednjo šolo. Tu je zgubil vero. Bil je slab učenec, ki so ga le s trudom porivali iz razreda v razred. Ko je pozneje prešel na slovečo šolo jezuitov v Parizu, je bil tako len in nemaren, da so ga zlepa odslovili. Komaj se mu je posrečilo, da se je preril na vojaško šolo. Zapustil jo je ko huzarski poročnik, ki so ga pridelili konjeniškem oddelku v majhnem francoskem mestu. Začel je veseljaško in razuzdano živeti. Popival

je, ponočeval in veseljačil z malovrednimi ženskami, in prišel na tak glas, da mu slednjič nihče več ni hotel oddati sobe v najem. Sreča njegova, da so leta 1800 prestavili njegov polk v alžirsko deželo v Afriki. Pa tudi tu je živel prav pustolovsko, razmetaval je denar z obema rokama, zaslužil je vsled drzkih dogodivščin po vsem mestu, postajal je vedno bolj divji, zavaljen in nesramen. Slednjič so predstojniki, ki sicer v takih rečeh niso bili tanke vesti, zahtevali od njega, naj se loči od ljubice, ki jo je bil pripeljal iz domovine v Afriko in naj živi bolj spodobno. Trmasti mladeč pa se je uprl; ne zato, ker bi bil to dekle ljubil, zakaj imel je srce že tako nakaženo, da ni zmoglo več čisto ljubiti, — ampak ker se njegova divja, ošabna volja ni hotela upogniti povelju. Zapustil je vojaško službo in se umaknil v naselbino Evian ob morskem obrežju. V božjih načrtih pa je bilo določeno, da ta svojeglavni človek, ki je drvel za svobodnim uživanjem, ne bo zapravil svojega življenja v neumni lenobi. Na dnu njegove duše je dremala mogočna volja, vojaška odločnost: in ko so zapele čez eno leto trombe francoskih čet, ki so korakale proti upornikom, kateri so na južni strani v deželi Oran razvili prapor preroka Mohameda proti Francozom, je mladi častnik takoj prostovoljno vstopil v vojsko. Boril se je pogumno, prenašal je žejo, vročino in lakoto v puščavski deželi tako potrpežljivo in vztrajno, da bi nihče več v tem železnem bojevniku ne spoznal mehkužnega pustolovca, ki je še pred letom tratil svojo moč v razuzdanosti.

Ko se je vojska z vstaši končala, je 24-letni mož stal na razpotju: Kam? Spoznal je bil puščavo in drzne sinove puščave. Puščava, velikanska valovita planota, redko posejana s čarobnimi zelenicami, zakrita svetu ko tajnostna dežela, kamor še ni stopila noga tujcev — puščava ga je mikala, vabila. Spet je izstopil iz vojske, da se spusti, sam in prost ko puščavski orel na nevarno pot v neznana prostranstva puštinje.

V NEZNANO DEŽELO

V onih letih so bile dežele na severozapadu Afrike še skoro neznane. Zakaj bojevitah mohamedanska plemena so strogo stražila, da

ni stopil v deželo tujec. Drzni nemški in francoski raziskovavci so z največjim trdom in v smrtni nevarnosti prepotovali nekaj ozkih pasov tik ob mejah še neznane dežele. Karl de Foucauld pa se je odločil, da prepotuje in razišče prav do skrajnosti meja vse maroške pokrajine, kjer so bivali pod samostojnimi glavarji mohamedanski rodovi, ljuti sovražniki Evropejcev. Mladi raziskovavec si je napravil podoben in drzen načrt. Preoblekel se je v ruskega juda — zakaj po puščavskih mestih živi veliko judovskih družin, prekupcev in trgovčičev — in v tej preobleki je bil dokaj varen in si je lahko delal zapiske in rabil šestilo, uro, kompas in druge pomočke za merjenje. Z neznanško naglico in energijo se je potnik naučil hebrejskega in arabskega jezika: če mu ni prav gladko tekkel, je tega bil kriv ruski žid . . . Predno je šel na pot, je tri mesece živel v judovskem predmestju Alžira pod imenom in obleko trgovca Josefa Alemana. V rabincu Mardohai Abu-Serurju, ki je že večkrat potoval v Maroko, je našel za 270 frankov mesečne plače spretnega in zvestega spremljevalca, ki sicer ni bil vedno prijeten tovariš, a je večkrat rešil potniku življenje.

V visokem poletju, 20. junija 1883. sta začela pravo potovanje iz mesta Tangerja. Pot je bila polna napetih dogodkov in nevarnosti. Mardohaj je sicer bil pravi umetnik v laganju in je znal prepričevati budne mohamedanske stražnike, da so verjeli, da gresta dva judovska prekupca po kupčijah. Vendar se mu ni vedno posrečilo, ko sta prenočevala v židovskih družinah, da bi prevaral ostre oči svojih sovornikov. Enkrat je življenje Karla de Foucaulda viselo na niti: v selu Tadla ga je mlad mohamedanski menih prepoznal, da je kristjan. Pogumni potnik je mirno stopil predenj in mu prostodušno priznal resnico. To je meniha tako ganilo, da je obljubil molčati. Pa tudi sicer je bila mala karavana, ki se je ponoči pomikala po pustih samotah, v vedni nevarnosti, ker so na njo prežali roparji in jo večkrat tudi napadli. Odločnega popotnika pa vse to ni ostrašilo. Prekoračil je gorovje Velikega Atlasa, ki presega 4500 metrov morske višine, in se z njegovih snežnikov spustil v vročo puščavo, prepotoval križema skoro ves Maroko, preiskoval deželo, risal zemljevide, meril višino gorskih

vrhov, zbiral podatke o rastlinah, živalih, proučeval ljudi, njih šege in življenje. Sredi poti se je moral vrniti na obrežje v mesto Magador, ker mu je pošel denar. Imel je še dovolj železne volje, da je vnovič ob vznožju Atlasa po novi poti prešel deželo in se prebil v Alžir. Dne 2. maja 1884 je zopet stopil na francoska tla. Veliko delo je bilo završeno.

NJEGOVO IME ZASLOVI

Ko so prva njegova poročila o potovanju v Maroko prišla v svet, so vzbudila začudenje in znanstveni svet je začel mladega častnika slaviti kot odkritelja Maroka. Že na Jurjevo 1885 je v zemljepisnem društvu v Parizu poročal slavni raziskovavec Sahare Duverier takole: "V enajstih mesecih je en sam mož, grof de Foucauld, prepotoval vsaj dvakrat toliko, kot je bilo po načrtu določeno. Pred njim so drugi raziskovavci prodrli 689 kilometrov daleč; on je šel za njimi, jih izpopolnil in dodal sam še 2250 kilometrov. S seboj prinaša nad 3000 novih višinskih izmer. Z njim resnično začinja nova doba zemljepisja Afrike in sami ne vemo, kaj naj bolj občudujemo: tako lepe in dragocene sadove raziskovanj ali vdanost ali pogum in silno zatajevanje, katerim se mora mladi častnik zahvaliti za svoje uspehe." Ko je leta 1888 izšlo veliko delo "Raizskovanje Maroka", v katerem je De Foucauld natančno in vestno popisal izsledke svojega potovanja, je mahoma postal slaven mož. Posebno Angleži so znali oceniti velikansko znanstveno vrednost njegovih raziskovanj in eden največjih angleških raziskovavcev Afrike, Budget Weakin, je sodil mnogo let pozneje: "Ni ga modernega popotnika, ki bi se mogel meriti z grofom de Foucauldom glede točnosti opazovanj in skrbne priprave za potovanje . . . V primeri s tem popolnim dejanjem so vsi poskusi drugih popotnikov samo otroška igrice."

"JAZ IŠČEM LUČ . . ."

Še enkrat se je Foucauld vrnil v Alžir. Kratek čas je mislil se poročiti, potem pa ga je zvalila puščava h sebi. Prepotoval je južno krajino Alžirske in se potem vrnil domov, v Pariz, da uredi in izda svoje zapiske s poti.

V krogu priprostih, globoko vernih sorodnikov je preživel ves prosti čas. Šumno velemosto mu ni bilo mar. Nekdanji veseljak je bil ubit. Življenje v nevarnostih je skovalo v njem trdno in resno srce! V globočinah tega srca pa so se gibale skrivnostne moči milosti božje. Ko je gledal tihe, srečne ljudi krog sebe, ki so imeli srčni mir in neznansko moč iz Boga, so se začele dramiti v njem skrite moči, spomini, hrepenjenja. Divja mladost je ležala za njim, zdaj ni mogel več prenašati, da bi drčal skozi moško dobo ko čoln brez krmila in vesel, izročen vetrovom. V trdi šoli puščave je spoznal, kako je človeško srce zapuščeno in slabotno, če je daleč od Boga. Njegov sošolec in prijatelj, general Lapperin, ki zdaj počiva v grobu ob desnici Foucauldovi, piše: "De Foucauld je živel sredi prepričanih vernikov in to je zadalo njegovim dvomom zadnji udarec. Z začudenjem je videl, kakšno moč zajemajo iz molitve in verskega prepričanja mohamedanski Maročani in kako zaničujejo neverca . . . Ko se je vrnil v Francijo, je bil lačen in žejen vere." Božja previdnost ga je pognala v sredo krivo-vercev, da se mu je tam ob motnem ognju njihove vere otajalo mrzlo, od dvomov oledenelo srce.

Veter iz maroške pustinje je zanesel v njegovo dušo nove kali: in pod dihom milosti so ta semena začela kliti, sredi verne katoliške družine. Svoji sestrični je nekega dne rekel:

"Kako so srečni, da morejo verovati! Jaz iščem luč, pa je ne najdem."

Luč sveta pa gori vsem in vsepovsod. In ker jo je iskal, se mu je prikazala edina Luč — Kristus.

Poslal mu je na pot moža, ki je globoko poznal človeško srce in je bil duhovit in svet mož, duhovnik, Huvelin po imenu. Žalosten jenski dan 1. 1886 je visel nad Parizom, ko se je Foucauld napotil h njemu. Težka pot, morda težja ko ona v maroško puščavo. Koj je povedal duhovniku:

"Neveren sem."

Toda izkušeni svečenik, ki je videl že stotine nesrečnih iskati Boga, ga je takoj prekinil:

"Ne, prijatelj, vi ste veren. Vam manjka samo eno: Vi morate urediti svojo vest."

Mladi mož je pritrtil. Pogumno je razgrnil pred duhovnikom vse svoje življenje, poka-

zal na blodno mladost, odložil pred njim verigo grehov. Dvignil se je kot veren kristjan. Kako je razumel na novo pridobljeno krščanstvo, o tem nam priča njegovo življenje, ki se nenadoma in presenetljivo zaobrne v novo smer.

(Dalje prihodnjič)

VEČNO ŽIVLJENJE DUŠE

Danes poteko moje počitnice in jaz se poslavljam od dežele, ki mi je v enem mesecu tako zelo prirastla k srcu. Koliko je tu mojih spominov in zdi se mi, kakor da mi narava sama kliče slovo. Moje srce težijo hude slutnje. Zdi se mi, da teh vrhov in pobočij ter dolin v svojem življenju ne bom več videl, ne več poslušal žuborenja teh potokov. Kljub temu pa to slovo ni tako hudo, kakor če gledamo zadnjič v življenju v oko ljubljenemu človeku. Ko zapuščamo priljubljeni kraj, četudi za vselej, nas obide samo tiho otožje. Če pa se za vselej poslovimo od dragega človeka, nas popade bolečina, ki trga in peče in nam prevrača srce.

Zakaj ta razlika? Zato, ker se poslavljam od sveta, ki je zgolj objektiven. Res da bi rad vso to prirodo posedoval v vsem njenem obsegu in v vsej njeni globini. Toda če se mi umika, ali pa se ji moram odpovedati, ne ostane v njej moj lastni Jaz, moja lastna duša. Tiho žalujem, ko se poslavlja od mene, toda ona ni bila nikoli Jaz. Vedno mi je stala nasproti velika in vzvišena pa prijazna in se je globoko svetila, kakor tista žareča ploskev na ledeniku, ki tako nepopisno lepo žari v večernem soncu. Toda tudi ta svit ni kos od mene. Človek pa, ki ga ljubim, je postal moj lastni Jaz. Moja duša se je iztekla vanj in ko je odšel, ko je moral iti, me je samega raztrgalo v kose. To je najkrutejša bolečina. Takšen

čudež je človek. Kako zelo se more človeku približati, koliko mu lahko postaneš in koliko mu lahko podariš — kako je nekaj edinstvenega posedovati človeka in mu pripadati!

Temni oblaki se dvigajo nad vrhovi za jezerom in se bližajo naglo nevzdržno in mračno kakor usoda. Jezero temni bolj in bolj, kakor da se je pogreznila nanj noč. Toda nad njim leži še svetla pega, tresoč se luč, ki ginljivo slabotna že ugaša in se vendar krčevito drži na jezeru, kakor umirajoče oko sveta. Kmalu bo izginila . . . Glej, ni je več! Ugasnila je zadnja luč v grozeče naraščajoči temi . . . Toda če bo ugasnila luč na mojem jezeru, v duši bo vedno žarela svetilka večne luči. Ta vse veke ne bo ugasnila.

Soeren Kierkegaard: Dnevnik, 1850.

V KRSTU KRVI

Angležu je svet tovarna, Francozu salon, Nemcu vojašnica; kdo ga smatra za tempel božji? Anglež hlepi za dobičkom, Francoz za slavo, Nemeč za oblastjo; kdo hrepeni za žrtvijo? Anglež hoče od človeka profitirati, Francoz mu hoče imponirati, Nemeč pa komandirati; komu ni mar ničesar drugega, kakor samo bratovske ljubezni? Ta bratovska ljubezen je evangelij bodočnosti. Ona je velika npravstvena protisila latinski ideji o nadčloveku in državi, ki sloni na sili. Samo tisti krščanski človek, ki je nositelj evangeljskega solidarizma, je tisti, ki more osvoboditi človeštvo zmote človeka, ki je nad vsemi drugimi, in zmote množice, ki je enaka živalski čredi. Ta krščanski človek, čigar podoba še danes sveti skozi časovne zmote na vzhodu, bo premagal malika osebnosti.

Ta krščanski človek zanikuje prisilno družbo ljudi in ji postavlja nasproti svobodno občestvo duš, ki so združene z Bogom in po Bogu z vesoljstvom.

Naš čas primerjajo mnogi misleci s koncem starega Rima. Po pravici! Pri tem pa se ne smemo ozirati samo na sence, ki so skupne oni dobi in naši. Imamo tudi svetle podobnosti. Tudi takrat so se merile sile zapada in vzhoda z usodno močjo. Grški in egiptovski nauki so prodrli do Partov in Kitajcev. Staroindska modrost je prekoračila Nil, blagovest Jezusa Kristusa pa je dospela do prestolnice vsega sveta, sedeža vse pokvarjenosti. Kakor takratna doba, je tudi današnja doba nasprotij, tokov in protitokov, razpadov in prehodov, pokvarjenosti in umiranja, pa tudi mesijanskih obetov in pričakovanj. Bliža se obsodba sveta, potem pa njegovo vstajenje.

Človek, ki se je v svoji prešernosti oddaljil od svojega večnega izvora, da bi dosegel vrh z golimi svojimi prirodnimi silami, je zaznamovan od smrti, ki je začela svoj krvavi ples na vseh frontah. V krstu krvi se poraja vnovič krščanski človek, kakor je počival na prsih božjega Učenika.

—Schubart.

NEKAJ PRAVIL ZA ŽIVLJENJE

Tudi vljudnost spada med neobhodne čednosti; prava vljudnost je znak resnično čednostnega človeka. V današnjem svetu se skoro zdi, da je vljudnost postala še redkejša kakor čednost. Vedno moraš biti prvi vljuden ti in predvsem moraš ponuditi prvi roko malemu človeku. Če ti pa kdo vljudnosti ne izkazuje, prelomi z njim, naj si še tako povezan z njim po zunanjih okoliščinah ali notranjih odnošajih in naj je dotičnik še tako sposoben ali zaslužen. Živ-

ljenje te bo naučilo, da je vljudnost potrebna tako med prijatelji kakor med sovražniki. Zakaj med sovražniki lahko prinese koristi, če pa so prijatelji nevljudni drug nasproti drugemu, se prijateljstvo kmalu ohladi in izpači v malovredno ali pretirano "znanstvo". Vljudnost potrebuje naporne šole in zahteva večkrat samopremagovanja. Toda brez nje ni mogoče izhajati v življenju.

Bodi ti samo po sebi umevno pravilo, da si dober z malim človekom, če je skromen, in da si nasproti velikemu zdržan, kakor uči tudi Tomaž Kempčan. Prijaznost z malim človekom, uslužnost nasproti srednjemu in opreznost nasproti velikemu! Ne smeš pa pozabiti, da si velikemu dolžan prav tako tisto lubezen do bližnjega, o kateri govori Kristus, kakor malemu.

Hvaležnost je nekaj tako redkega in povprečnemu človeku zoprnega, da se moraš v njej posebno vaditi. Plemenit človek je vedno hvaležen in to ga dviga bolj nad človeka velike množice, kakor katerakoli druga čednost. Tebi pa ne sme biti prav nič mar, ali ti e kdo hvaležen ali ne. Veliko si pridobil, če se boš tako visoko povzpел.

Ljubezni ne zahtevaj od nikogar.

Čut za občestvo in domoljubje sta eno in isto, ako domoljubje resnično zasluži to ime. Mi smo državljani dežele, kjer se patriotizem javlja v posameznih trenutkih, dočim se čut za obči blagor zdi vsem nekaj smešnega. Jaz pa pravim: če si patriot, bodi to resno, kakor bi rekel svojemu vernemu znancu: če si katolik, bodi to res. Jaz ne dam veliko na človeka, ki v vojni hrabro brani svojo domovino, dočim jo v mirnih časih neprestano slabi z nergarijo in z vničevanjem. S svojo domovino ne smeš dobro postopati šele, če jo napade sovražnik. Če ljubiš mir, hodi tudi za mirnega časa pokonci in bodi hraber, prav tako, kakor moraš to biti v vojni.

Henry de Montherlant: Service inutile, 1939.

BOŽJI HRAM

ZLATE POSODE

Vse, kar pride v stik z Evharistijo, mora biti karmoč dragoceno, mora biti zlato in z biseri posuto. Zlata bodi monštranca, zlat bodi ciborij, zlat kelih, zlata patena.

Ne toliko zaradi Boga, kolikor zaradi nas.

Bog ne potrebuje naših dragocenosti, ampak mi jih potrebujemo za Boga.

Da nas z glasom leska in sijaja neprestano opozarjajo na pričujočnost Kralja kraljev. Kajti zlato pomenja kraljevsko čast.

Da nas neprestano opozarjajo na bogastvo Njega, od katerega polnosti smo vsi prejeli in katerega srce nas hoče v neizmerni ljubezni brez prestanka obsipavati z milostmi.

Da nas opozarjajo na naš vzvišeni namen. Bogu služiti se pravi kraljevati — že tu na zemlji. A pravo naše kraljevanje se bo pričelo šele po smrti, ko bo nad nami razodeta nebeška slava, s katero se še oddaleč ne da primerjati vse veselje, vse bogasvo, in vse razkošje tega sveta.

O tolažljiva, o sladka misel v beraštvu vsakdanjega življenja! Nekoč bo drugače! Kaj nam mari nadloge in stiske, bolezni in pomanjkanje! Nič zato. Še malo, še malo in zakraljevali bomo in naše krone nam ne bo mogel nihče vzeti.

Samo, če —

In to je pogoj:

Če bo naše trpljenje pozlačeno v ognju ljubezni in vdanosti v voljo božjo, če bomo v nebeško slavo vstopili v svatovskem oblačilu milosti božje.

KELIH IN PATENA

Prelepa je zgodba o čudoviti čaši, ki se imenuje Gral. Ves srednjeveški zapad jo je ustvarjal cela stoletja in tako se je razvila v čudežen svet skrivnostne lepote.

Tam na gori salvaški se hrani skrita sveta posoda s krvjo Odrešenikovo, ki jo je bil vanjo prestregel Jožef iz Arimateje ob uri strašnega trpljenja za odrešenje sveta. Le-to je ista posoda, ki jo je uporabljal Zveličar, ko je pri zadnji večerji vino spremenil v svojo presv. Kri.

Po smrti Jožefa iz Arimateje so angeli bdeli nad posodo, ki je plavala v zraku dolgo, dolgo časa. Nato pa ji je pobožni kralj Titurel sezidal sijajen tempel, kjer jo čuvajo izbrani vitezi. Na veliki petek leto za letom splava posoda v višavo in angeli prineso iz nebes posvečeno hostijo ter jo spustijo vanjo.

Zato je ohranila ta posoda neskončno milost odpuščanja za vse, ki se ji približajo. Sam pogled nanjo nakloni zdravje in stoletno mladost.

Pripovedka samo, toda blizu resnici:

Sveti Gral je kelih trpljenja in poveličanja.

Kelih trpljenja, ko je Gospod postavil Najsvetejši zakrament: v tistem trenutku je njegov izbrani apostol izvršil največje bogoskrunsko dejanje; božjerpno je zavžil posvečeni kruh in pil iz keliha najsvetejšo Kri.

Kelih trpljenja na Oljski gori. Gospod ga je moral izpiti do dna, — taka je bila volja nebeškega Očeta. Čustvo popolne zapuščenosti, groza bodočega trpljenja in ponižanja pa misel na nehvaležnost grešnikov — to je iz živega keliha Zveličarjevega telesa iztisnilo žgoče kaplje srčne krvi.

Kelih trpljenja na Kalvariji: besed zmanjkuje in glava se sklanja pred nepojmljivo skrivnostjo. Tudi Gospodova glava se je sklonila — v smrti. In iz božjega keliha njegovega srca je privrela najsvetejša kri ter se prelila v prstni kelih naše zemlje, da jo opere, da jo očisti in posveti.

Kelih poveličanja.

Zato je svojega Sina Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena, da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo, in da vsak jezik prizna, da je Jezus Kristus Gospod,

da je Jezus Kristus Bog.

* * *

Kelih trpljenja pijemo dan za dnem. Zvrhana mera solz in gorja nam je delež, srčna kri nam vre iz prebodenega srca.

Toda preko Oljske gore trpljenja in Kalvarije smrti pelje pot na vrt rajenja in nazaj na Oljsko goro, na Oljsko goro vnebohoda.

Kelih poveličanja bo svetel in opojen!

Oko ni videlo in uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.

Zemlja je bila nekoč Gospodu kelih v njegovem trpljenju, kelih, ki je popil njegovo najsvetejšo Kri.

Zemlja bo nekoč tudi nam kelih v blaženstvu našega poveličanja, kelih iz katerega bomo pili zgolj slasti, izvirajoče iz vrelcev Zveličarjevih.

Saj obljublja Gospod: Vse napravim novo.

In sv. Janez je že gledal v zamaknjenju: novo nebo in novo zemljo.

* * *

Ni še izčrpana skrivnost keliha.

Ni besede, ki bi ji prišla do dna, razen ene same. In če to zapišemo, lahko prečrtamo vse dosedanje. Beseda se glasi:

Ljubezen.

Kakor nam svedoči patena, ki je široka brez konca in kraja in na veliko odprta.

Taka je ljubezen, taka je dobrota —

Ljubezen ne more biti zaprta sama vase; to bi bilo proti njenemu bistvu. Ljubezen se hoče deležiti:

Ker je ljubil svoje, jih je ljubil do konca.

PRTI IN PRTIČI

Vsenaokoli zlatih posod je snežnobela platnena tkanina.

Platneni so prti na oltarjih, platnen je podložek za kelih, platneno je pokrivalo, s platnenim robčkom se brišejo svete posode.

Zgodba o božični blagovesti slove:

In Marija je dete porodila in ga v plenice povila.

Menda hoče priti Gospod tudi sedaj v čisto, belo platno? Sedaj se razumemo: brezmadežnost, nedolžnost si želi. Med nami hoče najti otroštvo božje.

Če ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.

Izpolnujmo Gospodovo voljo, da bo našlo božje Dete, ko se bo nanovo rodilo na oltarju, vsenaokoli same svoje — vrstnike.

PRAVA PODOBA KRISTUSOVA

Največji umetniki vseh krajev in časov so skušali upodobiti Kristusovo obličje. In najsi je fra Angelico plakal pri slikanju Kristusovih potez in se je Leonardu da Vinci tresla roka, ko je s čopičem drsel po sliki Zveličarjevi, kaj-

ti oba sta se zavedala, da vršita nadzemesko delo: vendar nam ni nobeden od njiju ne kdorkoli drug ustvaril slike, o kateri bi lahko rekli, da je v resnici Kristusova.

Kajti nobene slike nimamo iz časov, ko je Kristus bival na zemlji.

In evangelisti so bili tako prevzeti od sile njegove osebnosti, da so nam pozabili očrtati poteze njegovega obličja.

Vsekakor je hotel Jezus Kristus, da se ne ustavimo zgolj pri vnanjosti, marveč prodremo v globino njegovega življenja.

Hotel je, da ga gledamo samo pod podobama kruha in vina, njega, ki nam je živi kruh in živa pijača.

Kruh je hrana slabotnih. Otrokom ga damo, da se okrepe in dorastejo.

Kruh je hrana močnih. Prerok Elija je potoval v moči čudovitega kruha podpepelnjaka štirideset dni in štirideset noči do sv. gore Horeba.

In štirideset let so uživali Izraelci mano v puščavi, hrano popotnikov, ki spejo v domovino.

Kruha in vina je daroval Bogu v zahvalo zmagoviti kralj Melkizedek . . .

Predpodebe prave podobe.

Naš dobri vsakdanji kruh, hrana, ki nas krepi na poti v večno domovino, naš hvalni in zahvalni dar za zmage — pa tudi spravni za poraze; to nam je, to nam mora biti:

Živi kruh, ki je prišel iz nebes.

Živi kruh, hrana za — nesmrtnost:

Kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj.

BOGATA GOSPODIČNA

Mati se je obrnila na bolniški postelji in dejala:

“Peter, si se odločil? Da ali ne?”

Pobalin je rezal star zaboj. Zakričala je s hripavim glasom: “Prinesi mi malega sem!”

Stopil je k zibelji. Novorojenček, zavit v cunje, je ležal v njej in jokal.

“Vidiš, da je lačen. Pohiti!”

Peter je hrkal: “Bojim se. Tako zelo se bojim. Pojdi z menoj!”

“Dobro veš, da ne morem hoditi, budalo!” Zdelo se je, da se je odločil. Sklonil se je in si zavezal preperele čevlje.

“Pojdem,” je dejal. “Se smem vrniti, ko bom imel deset dinarjev?”

“Počakaj, da jih boš imel dvajset. Potrebujem jih najmanj dvajset! Pojdi pred pošto in govori ljudem: Mati je bolna!”

Bil je že na stopnicah, pa se je vrnil. Vprašal je mater: “In če bo pred pošto nevarno?”

“Pojdi drugam na varen kraj!”

“Kam?”

“Boš že videl,” mu je odgovorila.

“Bojim se,” je zaječal Peter.

“Oh, paglavec! Imeti me hočeš za norca! Saj vem, da bi se šel raje igrat!”

Otrok ni odgovoril. Vzdihsnil je, in izginil po mračnih stopnicah. Ne, ne boji se nevarnosti. Strah ga je osornih obrazov mimo idočih, ko jim moli roko in prosi. Dobro se spominja besed debelo našminkane dame. “Oh, fante! To je taka komedija . . .”

Včasih je opustil žalostni posel. S tovariši se je šel igrat. Igra pa se je navadno nehala s tepežem.

Domislil se je besed, s katerimi bo prosil vbogajme:

“Mati je bolna, oče pa zaprt zaradi tatvine.”

Pa kaj, če mu kdo poreče: “Zakaj oče ni mobiliziran?”

“Je prestar!”, bo odgovoril. Govoriti je hotel resnico. Soseba mu je nekoč rekla, da je resnica zapisana v očeh. Laž, da se takoj zapazi. Če je stopil za njimi, so se spustili skoro v tek. Nenadoma je zagledal ljubko mlado dekle, oblečeno v svetlo obleko.

“Gospodična, prosim . . .”

Ustavila se je in ga prijazno pogledala. S težavo je izbruhnil:

“Mati je bolna, oče pa zaprt zaradi tatvine!”

Umaknila se je za korak. Nekaj časa je molče stala in gledala malo postavo. Nato je tiho zašepetala: “Revček!”

Odprla je torbico. “Nimam denarja. Pojdi z menoj!”

Sledil ji je, štorkljajoč v svojih prevelikih čevljih. Nikoli še ni občutil tolike sreče. Zapupno je kramljal in pripovedoval mlademu dekletu bedno življenje svojega očeta in matere.

Govoril je o brezposelnosti, o najrazličnejših boleznih, o pijanosti in o rojstvu svojega malega bratca.

“Če hoče človek živeti,” je dejal, “mora lagati. To mi pa ne ugaja. Raje bi šel kam delat!”

Od časa do časa jo je pogledal z žalostnim pogledom, hoteč brati njene misli. Videl ni drugega kakor lepe, svetlorjave oči. Nena doma je vzkliknila: “Tu je hiša! Počakaj me, moj otrok!”

Stopila je v krasno vežo. Sklonil se je, da bi videl, kam je odšla. Na pragu je zagledal hišnico, ki se je pogovarjala s staro damo.

“Ste videli siroto,” je rekla. “Nisem ji še nič povedala. Mi je tako težko. Kje si bo najela drugo stanovanje? Oče ji je zapustil same dolgove. Prepričana sem, da ni podedovala nič ali skoro nič?”

“Torej ji boste odpovedali stanovanje?”

“Tako ne more iti naprej,” je odgovorila dobra žena. Peter ni razumel, da se pogovarjata o mladi gospodični. Ko je ta prišla, se ji je lepo zahvalil: “Ah, hvala lepa!”

Dala mu je dvajset dinarjev. Vzel jih je z veseljem vzklikom.

Domov grede si je sezul čevlje, da bi hitreje hodil.

“Imel sem srečo,” je doma zmagoslavno povedal materi.

Ta se je dvignila v postelji, pogledala novec in vprašala:

“Kje si ga dobil?”

Našopiril se je in ponosno odgovoril:

“Dala mi ga je bogata, zelo bogata gospodična!”

(Po francoskem R. O.)

KRŠČANSTVO IN SILA

Če najmogočnejši svetovni nauk, kot je krščanstvo, ki vsakega grešnika sprejema z usmiljenjem in ljubeznijo, ob nekem novodobnem nauku nenadoma, brez oklevanja in z vso odločnostjo reče svoj “Ne” — potem vemo, da gre za nekaj velikega, za

“bistvo” svetovnega nazora. In v resnici — gre za nekaj bistvenega.

Ko je Kristus dejal, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta, je enkrat za vselej obsodil oboževane sile. Misel na silo je izrazito posvetna, ker računa samo z obvladanjem tostranosti in sicer ima tako obvladanje pred očmi, ki je samosilniku ves namen in ves smisel njegovega obstoja. Sredstvo se proglašča za izključno in bistveni namen. To pa je korenina vsake osebnostne, narodne in svetovne katastrofe. Tragika človeštva je v tem, da pod težo tega nauka neskončno trpi in da se kljub temu oklepa tega krivega nauka. Seveda se misel na silo pred svetimi mejami duševnega ne ustavi. Sam po sebi pride od nekod pritisk tudi na duše, s tem pa se začinja strašna igra.

Na to vsiljivo silo po izvirnem grehu oslabljeni človek različno odgovarja. Nekateri takoj prepustijo svojo dušo, da le ne bi zašli v kake težave, da bi se dobro izmotali, da ne bi kam zadeli — in to storijo veselo, morda že prej niso dobro vedeli, kam naj se temu človeka vrednemu podcenjevanju upirajo, pa slednjč omahnejo, ker nimajo vztrajnosti in trajno ne vzdrže tega boja, ki trdo melje pod seboj. Drugi vzdignejo kljubovalne proteste in postanejo anarhisti — trdijo, da se zlo more pobijati samo z enakimi sredstvi. Potem so pa še cele trume, ki jim pritisk duše ne zlomi, ki so prisiljeni natakiniti si maske in jih odložiti v redkih blagoslovljenih urah. In končno — vzklijejo tudi trume tihih, mučencev, ki svoje duše obvarujejo čiste pred vsakimi zlodnjami tiranov v kakršni koli obliki in ki ob važnih odločitvah žrtvujejo sebe in svoje, nikdar pa si ne dovolijo poškodovati svojega notranjega življenja. Tako stališče zahteva junaštva in se tako vsevprek ne more naložiti množici, ampak je stvar osebnosti.

Kaj naj stori pravi kristjan, h kateri

skupini naj se pridruži? Ali ima sploh še smisel, spustiti se v boj s silo, ki prav v naših dneh slavi svoje zmagoslavje? Najprej — kristjan se bo usmeril po svetli Kristusovi osebnosti, ki stoji nad časom, mnenji in prostorom. Toda storiti mora to pošteno in s pripravljenim srcem. Potem se mu bo tudi Kristus odzval in mu dal odgovor, in sicer edin in splošno veljaven odgovor, ker On edini je oblastnik, ki more dajati obvezna navodila. Da, On edini more daati obvezna navodila in nihče drugi. In tako usmerjeni kristjan bo prejel odgovor, prav isti odgovor, ki ga je Kristus pred 2000 leti zaklical svetu: "Jaz sem pot, resnica in življenje!"

S tem je postavljen pravi red za vse vrednote, tudi za oboževanje sile. Namen, za katerim gremo tudi preko oboževanja sile, je red — ne samo družaben, socialn, političen red, ampak predvsem duševni red, red vrednot po večnih smernicah krščanstva. To moramo mi katoličani prav v sedanjem času vedno imeti pred očmi, ker napačen red ali boljše povedano nered v lestvici vrednot nikdar ni povzročal take zmede kot danes!

Ne smemo pa molčati, ker molk bi bil kot izdaja Kristusa. "Kdor ni z menoj, je proti meni; in kdor z menoj ne zbira, raztresa." (Mat. 12, 30.) To spoznanje je pred vsemi vrednotami. Zato krščanstvo nikdar ne more skleniti miru s kakim sistemom, katerega vrhovni zakon je otročje oboževanje sile. Vrhovna in absolutna vrednota je in ostane Kristus in če bi vstal nov prerok, ki bi trdil, da e našel zel za ozdravljenje narodov, mora najprej in brez zavijanja odgovoriti na vprašanje: kako si do večnega nauka krščanstva o vrednotah? Na to vprašanje je samo jasen ali — ali brez zadržka, tretje bi bilo kompromis in že zato nekrščansko.

To velja predvsem za novodobna po-

ganstva različnih imen, ki se komaj na zunaj nekoliko ločijo po nosilcih in zvoku fraz, na znotraj pa so z iste njive.

Zakon neoviranega oboževanja sile je sovraštvo, sovraštvo pa nikdar ne more graditi. Zakon ljubezni pa je milost in ta nam zagotavlja delež božje luči. Milost je glorijska, je zmaga — za posameznika in tudi za narode, ki se bore za svobodo, red in pravico.

RDEČI RUDAR

(Dalje)

RDEČ VEČER

Ko se je zvečerilo, so se zbrali v Rižnarjevi hišici rdeči sodrugi. Čudno naključje: zjutraj tako, zvečer pa tako! Gospodu Rižnarju je bilo tokrat zares neugodno. "Dva različna svetova!" je premišljeval. "Svet, iz katerega prihaja sosedov Tinček, in — naš svet!"

Eden izmed sodrugov je že zabavljajal: "Vse je le dobro preračunan sistem! Ubogega proletarca tolažijo s tem, kar bo tam prek, tam nekje na drugi strani, samo da miruje. In če gre tudi vse narobe, mora verjeti, da je to le ukrep 'božje previdnosti'. Proletariat pač še veruje, drži jezik za zobmi, se pusti na meh odirati — kapitalisti se pa reže, da vse zobe kažejo."

Rižnar je hotel biti bolj zmeren: "Ne, vse kar je prav! Bodimo poštene! Tudi kristjani se branijo, kadar gre za kožo, in ne pravijo, da to ni prav. Če se pa ne da nič pomagati, se pač tolažijo z 'božjo previdnostjo'. Jaz ne najdem v tem nič napačnega: tolažba je, to se ne da tajiti."

Govornik je pikro ugovarjal: "Tolažba za kapitalista, da more odirati. Cerkev pa daje kapitalu svojo odvezo. Neumno ljudstvo seveda tega ne vidi!"

Na občno začudenje si je danes Nace izbral vlogo branitelja: "Mislim, da vseeno ne gre, da bi kar tako mešali vero in kapital. Vera je tudi kapitalistom večkrat preklicano nepri-

jetna reč. Kristus je bogatinom marsikatero prav grenko in zasoljeno povedal. Odkrito rečeno, če je zares kje Bog, jaz ne bi hotel tičati v kapitalistovi koži!"

Eden izmed tovarišev vrže stavek, ki ga je že tolikokrat slišal: "Ali misliš, da sami kaj verujejo? Vero so si izmislili kapitalisti, da laže tlačijo in odirajo proletarce. Vera je izum kapitalizma."

Rižnar je še ugovarjal: "Tako preprosta pa reč res ni. Vera je mnogo starejša od kapitalizma. Kapitalizma še nikjer ni bilo: vera je pa vendar že bila. Vera je tako stara, kot je staro človeštvo. Zgodovina to jasno dokazuje."

Da bi se častno umaknil in izognil, je pritrdil tovariš: "Zgodovina je res zanimiva!"

Gospod Rižnar je pa nadaljeval kar tako nekako bolj sam zase: "Odkod neki prihaja ta vera? Odkod ta Bog? Jaz tega ne razumem! In če bi končno vendarle . . . Oh ko bi človek vedel! . . . Pa ne govorimo več o tem! Za danes imamo že dovolj! Kaj bolj veselega se pomenimo!"

ALI JE BOG?

Gospodu Rižnarju je bilo pač jasno: "Boga ni." Saj je bil prepričan komunist. Vendar so ga začeli napadati hudi dvomi.

Kakor da bi si moral dajati duška, je Rižnar, kjer je le mogel, glasno zatrjeval in poudarjal: "Ni Boga." Oče malega Tinčka je dobro pogodil, ko je dejal: "To je zares čudno. Vi brezverci morate vedno znova to ponavljati. Znamenje, da niste čisto prepričani. Mi, ki verujemo, ne čutimo nobene potrebe, da bi vsak hip ponavljali, da je Bog. — Veste, kaj vas sili, da venomer kričite, da ni Boga? Ker veste, da vas bo moral kaznovati. Zato vpijete in vpijete, da ga ni. Prav tako neumno početje, kot če bi vpili: 'Ni sonca. Če še tako vpijete, sonce je in Bog je in ostane.'"

Rižnar je ugovarjal: "To je pa kaj drugega. Sonce vidim, Boga pa ne vidim."

"Hočeš morebiti reči, da veruješ le to, kar vidiš?" je nadaljeval sosed. "Kako bo pa potem na primer s tvojo pametjo, ki je tudi še nihče ni videl?"

"Saj tudi vi niste o svoji stvari čisto prepričani," se je izmikal gospod Rižnar.

Sosed je pa vračal pošteno in brez usmiljenja: "Veš kaj? Poslušaj me dobro. Recimo, da nismo čisto na jasnem, ne mi pa ne vi. Kdo je bolj pameten? Ali mi, ki živimo, kakor bi Bog bil, ali vi, ki živite, kakor bi Boga ne bilo? Kdo bo trpel? Kdo bo na zgubi, če ne bo tako, kakor je mislil? Mi ne. Vi pa!"

"V tem imaš pač prav," je pritrdil Nace.

Tinčkov oče je pa nadaljeval: "Toda mi smo čisto prepričani in popolnoma nič ne dvomimo o svoji stvari. Reci: če na vrtu opaziš sledove pasjih nog, ali ne boš takoj dejal, da je bil v tvojem vrtu pes?"

"No — in kaj hočeš s tem?"

"Kaj hočem? Pogledaj! Božje sledi vidiš vsepovsod. Boga pa nočeš priznati!"

Rižnar res ni vedel, kaj bi odgovoril.

Sosed je udaril zadnjikrat: "Tovariš! Reciva, da imaš prav. Reciva, da res ni Boga. Pa pridi drevi k meni. Bova gledala gor proti nebu. Celo noč. Samo na zvezde bova gledala in nobene besede ne bova spregovorila. Pogoji bo pa tale: Boga ni. Jutri zjutraj mi boš pa povedal, kaj misliš. Le z enim računam, da ne trpiš na poapnenju možganov. Sicer namreč vse to ne bi imelo nikakega pomena. Saj me razumeš, kaj hočem reči!"

Rižnar je zamišljeno pritrdil: "Res, težko je, biti veren! Toda če se vse premisli, je tudi zelo težko, biti neveren!"

UGANKA IN UGANKE

"Nace, pridi sem, razloži mi tale računski primer," je klical nekoč sosed. "Zrak sestoji iz 8.000 delov dušika, iz 2.000 delov kisika, iz 100 delov vodnih par in iz 4 delov ogljika. Če bi bilo nekaj več ogljika, bi se ljudje in živali zadušili. Ako bi ga pa bilo malo manj, bi usahnile vse rastline. Biti ga morajo le štirje deli, natančno štirje deli. Toda ljudje in živali izdihavajo ogljik: v 600 letih bi bilo v zraku 8 delov ogljika in vse živali in vsi ljudje bi morali biti že davno mrtvi. Pomisli, v kratkih 600 letih! Pa smo po toliko tisočletjih še lepo živi in veseli. Zakaj? Kako? — Ker je preskrbljeno tudi za to: ker so rastline, ki vzdržujejo ravnovesje. Rastline vdihavajo baš tisti ogljik, ki bi nam škodoval; izdihavajo pa baš toliko kisika, kolikor ga mi z živalmi porabimo. Pa je spet

vse lepo v redu. — Si razumel, kajne? No, zdaj mi pa pojasni! Boga seveda ni! Kaj praviš?”

“Veliko ugank je na tem svetu,” je dejal gospod Rižnar, nato pa hitro obrnil pogovor drugam.

ZA VZGOJO JE BOLJE

Gospa Ana so bili hudi.

“Tak križ s temi otroki! Ničesar ne morejo postiti na miru. Povsod morajo biti zraven! Povrh pa še tako predrzni in nesramni!”

“Jih moraš pač ostreje prijeti,” je dejal mož.

“Ah, kaj ostreje! Vse nič ne pomaga! — In tudi v šoli se dandanes ne nauče nič kaj prida. Če pomislim na svoja šolska leta . . . Naj bi bila jaz le malo poskusila biti takšna!”

“Dobila bi jih bila z leskovim oljem, kaj?” se je norčeval mož. “Ampak ti časi so minuli: danes ne vlada več palica. Gremo naprej! Se razvijamo.”

“Mislim, da gremo nazaj, bolj kot raki,” je ugovarjala gospa Ana. “Ni bilo treba šibe, ker take nismo bile! Še na misel nam ni prišlo, da bi take bile! Ko sem bila takšna, kakor je zdaj Fredica, sem se pripravljala na prvo obhajilo; vse sem storila, da bi bila zares dobra.”

“Res ne vem, kakšni ljudje bodo iz najinih otrok! Vse tako čudno kaže!” je dejal gospod Nace.

“Če bosta postala takšna, kakršen je tam tisti onegav pobalin ali tam tistale onegava pokvarjena punčara, nama bo slaba predla,” je pridejala gospa Ana.

Gospod Rižnar je pa zaključil: “No ja, za vzgojo je vera res boljša!”

(Konec prih.)

ČEVLJAR JAKA

Potoval sem v majski noči skozi gorsko vas. Z neba je svetil mesec in veličastna skrivnostna tihota me je spremljala na poti. Ta globoki mir so motili udarci s kladivom, prihajajoči iz nizke kočee koncem vasi. Zdaj pa zdaj

so umolknili in majska noč se je oddahnila v svojem spanju.

Skozi majhno okno je brlela luč, na trinožniku je sedel suhljat mož in udarjal s kladivom po usnju. Pa je v presledku kladivo odlagal in vbadal s šilom v čevelj. Globoko na nosu so mu počivali naočniki in z močnim jermenom je tiščal čevelj h kolenu.

Bil je mož dolžnosti.

“Dober večer, mojster,” sem pozdravil. “Pozno je že, pa še vedno pri delu!” — Pogledal je iznad očal, zamrmral “dober večer!” in vbadal naprej. Šele, ko je končal vrsto, je odložil čevelj in me povabil, naj vstopim. Sedel sem na trinožnik, mu povedal, da grem v mesto, in sem začudeno povpraševal, zakaj stanuje tako na samem, oddaljen od mesta.

“Imam ženo,” je rekel, “pa ne more prenašati mestnega šuma”. “Bog pomagaj! doslej sem mislil, da so samo meščani nervozni, zdaj vidim, da je ta bolezen tudi pri vas.”

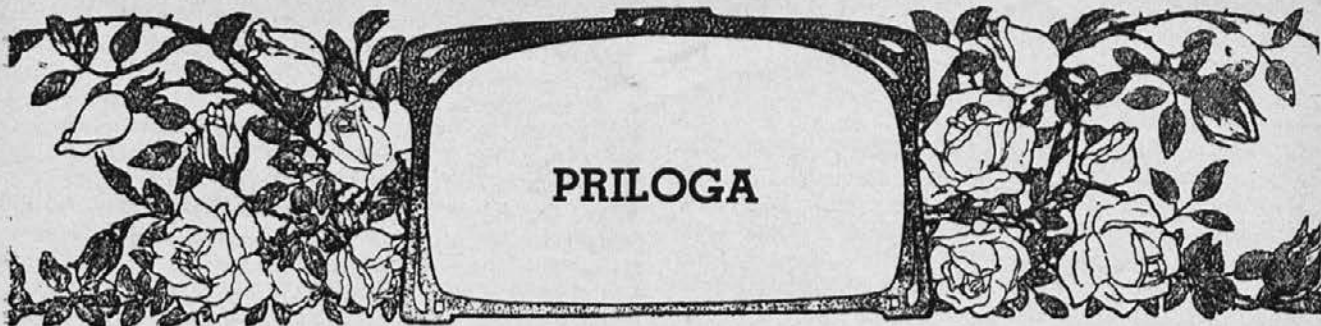
“Ne, gospod,” me prekine čevljar, “pri nas imamo drugo bolezen. Moja žena je že 15 let mrtvoudna, niti vstati ne more.” — “Kdo ji streže?” “Imam hčerko štirinajstletno, pohabljen je in ne more hoditi. Obema strežem sam.”

Pospravil je čevlje, si umil roke, nabasal pipo in nadaljeval: “Vidite, gospod, tako je! Bili so časi, ko sem bil mlad, ko vi. Vedno vesel, poskočen pomočnik. Seznanil sem se z blagim dekletom in se poročil. Rečem vam, da srečnejšega življenja ni imel nihče na tem božjem svetu, kot midva. Čez leto dni sva dobila otroka. Od takrat leži žena mrtvoudna in zraven nje pohabljeni otrok. Petnajst let je že tega!”

Povem odkrito: Ko sem poslušal tega priprostega moža, ki ga je Bog tako strašno obiskal s trpljenjem, zlasti, ko sem videl njegovo globoko vdanost — sem se čudil, in bilo me je sram.

“Občudujem vas,” sem nadaljeval. “Ni jih veliko na svetu, ki bi tako vdano nosili svoje breme. Poznam ljudi, ki so v podobnih slučajih začeli popivati, še celo take može poznam, ki so pustili ženo in otročiče v revščini in jo pihali v Ameriko.”

F. Lienhard.

PRILOGA

DAROVI ZA ŠOLSKE SESTRE

WISCONSIN—

Willard — Po \$25: Mr. & Mrs. Joseph Pekol. — Po \$10: Mr. Frank Perovšek. — Po \$5: Mrs. Michael Artach, Mr. & Mrs. Frank Velovšek, družina Anton Debevec, družina Tolleni, Mrs. Mary Gregorich. — Po \$3: Mrs. Joseph Stancar, Mrs. Margaret Lucas, Mr. Frank Petkovsek, Neimenovana. — Po \$2: Mrs. Margaret Stefanic, Mrs. Mary Plautz, Mrs. John Plautz, Mrs. Eva Smreček, Mr. John Ptkovsek, Mrs. Agnes Jordan, Mrs. Mary Zupanc, Tony Trunkel Sr., Mr. & Mrs. Peter Zagar, Mr. & Mrs. John Brezec, Mr. & Mrs. Martin Kokolj, Mr. & Mrs. John Zupančič, Mr. Martin Klarich, Mr. Ludwig Perusek, Miss Mary Lesar, Mrs. John Bayuk. — Po \$1: Mr. Frank Lajkovich, Mr. Louis Lovshe, Mr. Joseph Bukovec, Neimenovana, Mrs. Mary Trost, Mrs. Frances Lužovec, Mr. & Mrs. Mike Kotcon, Mr. Valentine Jeres, Mrs. Mary Ule, Mr. Frank Kokolj, Tony Trunkel, Jr., Ignac Koščak, Mr. Stanley Pekol, Mr. Joseph Baskovec, Mr. Joseph Dubos, Mrs. Matt Ružič, Mrs. Filomena Cellesnik, Mr. Martin Matkovich, Mr. & Mrs. Leonard Rauen, Mr. Frank Prebil, Mrs. Johanna Horvath, Mrs. Jennie Raraus, Mrs. Anna Zallar, Mr. Hugo Quast, Mrs. Joseph Lunka, Mr. Chas. Perko, Rollie Benedict, Mr. & Mrs. John Dolenc, Mr. Frank Govek, Mrs. John Router, Mr. & Mrs. Chas. Krapf. — Po 50c: Mrs. Kath. Djubinski, Howard Devine, Dick Bowen, Louise Gabrovich, John Horvath, Jr., Mrs. Frank Laken.

Greenwood — Po \$5: Mr. & Mrs. Frank Gosar, Mr. & Mrs. Joseph Rakovec, Mr. & Mrs. Gregor Seliškar. — Po \$4: Mr. Frank Merlak. — Po \$2: Mr. Louis Arh. — Po \$1: Mr. Joseph Volarich, Mr. & Mrs. John Susa, Mr. Anton Remžgar, Mrs. Frances Lamovich, Mrs. Mary Yartz, Mrs. Eva Podobnik, Mrs. Teresa Parkelj. — Po 75c: Katherine Ozanič. — Po 50c: Mrs. Ivan Ružič.

Tioga — Po \$5: Mrs. Frank Morgel. — Po \$2: Mr. Ludwig Perusek. — Po \$1: Mrs. Frances Knops, Mr. John Pernic, Mr. & Mrs. Frank Champa.

Neilsville — Po \$1: Mrs. Mary Pekol.

Gorman — Po \$5: Mrs. Frank Lesar, Mrs. Joseph Perko. — Po \$3: Mrs. Mary Fortuna, Mrs. Mary Oblak. — Po \$2: Mrs. Frank Francel, Mr. Frank Lunka, Mrs. Mary Hribar. — Po \$1: Mr. Vincent Ružič, Mr. Anton

Merkun, Mrs. Mary Perme, Mr. John Lesar, Mr. Rudolph Volk, Sr. — Po 50c: Mary Prebil.

Sheboygan — Po \$5: Frances & Frank Slapnick. — Po \$2: Družina Šircel. — Mrs. Annie Konte za lučke \$1.

Prisrčna zahvala in stoteri "Bog plačaj" prečastitemu Patru Marcelu in vsem dobrim faranom za požrtvovalnost, ki ste nam jo skazali. Posebno se zahvalimo dobri Mrs. Michael Artach in sinu Franku, Mr. & Mrs. Frank Gosaru in Mrs. Joseph Rakovec in sinu Richardu, ki so velikodušno žrtvovali čas in avtomobile. Šše enkrat stoteri "Bog plačaj".

ILLINOIS—

Peru — Mrs. Joseph Zupančič \$2.

OHIO—

Cleveland — Po \$5: Dr. Perko, Mr. & Mrs. George Nagode. — Po \$2: Mrs. Mary Koprivec, Mrs. Anna Ponicvar. — Po \$1: Mr. Terček, Mrs. Frances Benedict, Mrs. Emma Krapenc, Mrs. Agnes Zadnik, Mrs. Rose Urbančič, Mrs. Mary Reglir, Mrs. Ivana Hlad, Mrs. Agnes Jevnikar, Mrs. Alojzija Miklavčič, Mrs. Frances Tomažič, Mrs. Angela Polis, Mrs. Louis Cimperman, Mrs. Mary Luznar, Mrs. Jennie Strnad; Mrs. Anna Leskovec za večno luč \$1. Mrs. Frances Marolt e sama kupila za \$10 opek, še posebej darovala \$3.25 in njen sin \$1. Mrs. Mary Kovačič prodajala opeko in dodala \$10.

Euclid — Po \$1: Mrs. Mary Sintich.

Lorain — Po \$2: Catherine Starc.

ILLINOIS—

Argo — Po \$5: Mrs. Frances Jalovec, Mrs. Alojzija Zakovich.

Chicago — Po \$5: Mrs. M. Trinko.

Joliet — Po \$1: Mr. Leo Dolinšek.

So. Chicago — Po \$10: Slov. ženska Zveza.

MINNESOTA—

Houghton — Po \$10: Rt. Rev. A. J. Rezek.

Greaney — Po \$: Rev. F. A. Sedey.

PENNSYLVANIA—

Pittsburgh — Po \$2: Mrs. J. Laurich.

Uniontown — Po \$30: Rev. John Blažič. — Po \$20: Mary Blažič.

INDIANA—

Morgentown — Po \$1: Mr. Frank Zupančič.

Indianapolis — Po \$1: Mrs. Rose Gabrielčič, Mrs.

George Lambert, Mary Konichnik. — Po 50c: Sophia Jakse.

Whiting — Po \$100: Miss Katherine Triller. — Po \$3: Mr. Golobič. — Po \$2: Mrs. Vrbeck. — Po \$1: Mrs. Spibar, Andrew Ruban, Mary Izirmay, Mary Pavalo, William Doody, Mr. J. M. Juriga, Mrs. Katarina Krivačič, Mary Mremarič, Mrs. Mihalski, Harry Kucullen, Mrs. Julius Kraminsky, Mr. Mike Kobi, Sr., John Slačan. — Po 50c: Mrs. Joe Pollack, Mary Vargo, John Koseso, John Dvorščak, Anna Varga, Mrs. E. Molson, E. Mott, Joseph Kenda, Cecelia Muznič, George Dolesmon, Agnes Sopsič, Paul Duha, Mr. A. Klapak, Albert & Anna Zabrecky, Michael Kobe, Jr., Mrs. Steve Temedalski, Mrs. Hrmkovic, Joseph Kangar, Michael Bussanji, Mary Kompanik, Mr. Edward Novosel. — Po 40c: Mrs. Siron, John Babrissak.

Več jih je dalo po 30, 25 centov in manj. Vsem prirčen 'Bog plačaj'.

Dolžnost naju veže, da se prav prirčno zahvalive prečastitemu gospodu Rev. Ludwig J. Virantu, župniku fare Brezmadežnega Spočetja v Madisonu, Ohio, za vse dobrote, katerih sva bili deležni za časa najunega bivanja v Madisonu.

Nevedoč, da je to farmarska naselbina, sva prosile tudi njega za dovoljenje, če bi smeli pobirati po njegovi župniji, kajti če bi to vedeli, bi bila res prava predrznost zahtevati toliko od njega, kolikor je storil.

Naravnost sva se čudili srčni dobroti častitemu gospodu Virantu. Sprejel naju je nad vse prijazno, preskrbel vse potrebno, žrtvoval je svoj čas, delo in počitek ter naju vozil od ene hiše do druge ter takorekoč sam kolektal za naju. Poleg tega nama je še sam podaril lep dar. Storil je vse, kar je mogel, da nama je bilo bivanje v Madisonu prijetno in domače. Tukaj res nisva občutili beračenja, ampak sva imele prave počitnice. Tolike naklonjenosti res nisva pričakovale in bila bi velika predrznost toliko pričakovati.

Naj mu dobri Bog tisočero povrne še na tem svetu, saj tolika dobrota mora ganiti božje Srce. Midve sestri se bova skušale skazati hvaležne z molitvijo za njega in njegove ovčice.

Najlepša zahvala tudi preblagi družini Coprich za vse dobro, ki nima je bilo na razpolago. Pri njih sva se počutili kakor se počuti otrok pri ljubeči mami in skrbnem očetu.

Prisrčni: "Bog plačaj!" predobrim faranom, ki so nam tako ljubeznivo priskočili na pomoč s svojimi obilnimi darovi.

Na tem mestu bodi izrečena še enkrat najtoplejša zahvala Mr. in Mrs. Frank Narobe in Mr. Anton Grdina, ker sta naju toliko prevozila s svojima avtomobili.

Odhajajoči iz države Ohio, še enkrat kličevi našim slovenskim rojakom in rojakinjam, vsem skupaj in vsakemu posebej: Tisočera hvala in Bog plačaj za vse!

Da se vam, cenjeni rojaki, me sestre na gričku Assisi v Lemontu, Ill., oddolžimo vsaj nekoliko za vso vašo naklonjenost, s katero ste se odzivali našim prošnjam, se vas bomo vsak dan spominjali v svojih molitvah ter prosili božjega varstva nad vas in vse vam mile in drage.

Madison, Ohio — Po \$10: Rev. Ludwig J. Virant. — Po \$6: Mr. Fagen. — Po \$5: A. J. Grindell, Mr. & Mrs.

Anton Klein, Mr. John Zakrajšek, mlajša, Mrs. Barbara Nagy. — Po \$4: Mrs. Debevec. — Po \$3: Mrs. Josephine Laurič. — Po \$2: Mr. & Mrs. Anthony Pirc, Mr. & Mrs. Valentine Mavko, Mr. & Mrs. Josephine Perko, Mr. & Mrs. Mlakar, Mr. & Mrs. Harasak, Mr. & Mrs. Leskovec, Mr. & Mrs. Fabac, Mr. & Mrs. Fidel, Mr. & Mrs. Matt Mavko. — Po \$1: Mr. & Mrs. Marko Jerry, Mr. & Mrs. Anton Babič, Mr. & Mrs. Helen Prijatelj, Mr. G. W. Dougherty, Mr. & Mrs. Frank Povhe, Mr. & Mrs. Tisovec, Mr. & Mrs. Joseph Zakrajšek, Mr. & Mrs. John Zakrajšek, Sr., Mr. & Mrs. Stroin, Mr. & Mrs. Klaus, Mr. & Mrs. Louis Peterlin, Mr. & Mrs. Perpar, Mr. & Mrs. Gergat, Mr. & Mrs. Jack Mavko, Mr. & Mrs. Coprich. — Po 50c: Mrs. Kroflic, Mrs. Kobilšek.

Euclid, Ohio — Po \$1: Mr. & Mrs. John Miklzučič.

West Park, Ohio — Po \$1: Mrs. Mary Yurca.

\$5.00 je darovala Mrs. Amalija Krulc a ne Kvule, kakor je bilo napisano v prejšnji številki.

Ko boste to Ave Maria prebirali bode za nami prelepa slavnost preobleke. Štiri mladenke bodo prejele redovno obleko in sicer sledeče: Alvina Horžen iz Sheboygana, Rose Cimperman iz Euclid, Cecilia Simon iz Chicago in Catherine Slan iz So. Chicago. Kaj pa druge matere, ne boste nič poslale svojih hčerk v Gospodovo službo? Težka je ločitev matere od otroka, a tudi plačilo bo zato tem lepše. Bog se ne da prekositi v velikodušnosti.

Tudi blagoslovljenje vogelnega kamna bo že ta čas minulo, ali spomin na ta dan bo še svež v naših srcih, zlasti spomin na ona blaga srca, ki sebi odrečejo ugodnosti da nam pomagajo do cilja. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo tu v Lemontu izpostavljeno Najsvetejše. Ob tej priliki hitimo k svojemu najbolj zvestemu Prijatelju, mu izročamo svoje srčne zadeve, priporočamo svoje drage domače in zlasti še naše mile dobrotnike.

Najprisrčnejša zahvala preč. gospodu Rev. Josipu Medinu, Ph. D., župniku fare Presvetega Srca Jezusovega v Barbertonu, Ohio, ker nam je blagohotno dovolil, da smo pobirale milodare v njegovi župniji za naš samostanski dom.

Nadalje hvala ondotnim častitem sestram dominikankam za vso nam izkazano ljubezen.

Naj dobri Bog stotero poplača vse dobrote, ki so nam jih delile družine Tonja in Ozbolt. Hvala tudi družinam: Muzik, Rataj, Okolish, Spetic, Geiner in Leksan za vse usluge.

Nikdar ne boom pozabile v svojih molitvah dragih nam faranov cerkve Presvetega Srca Jezusovega v Barbertonu, ker ste nam bili tako dobri in naklonjeni.

Še enkrat kličemo: Tisočkrat Bog plačaj vsem skupaj in vsakemu posebej za vso prijaznost, katero je nam nudila barbertonska naselbina!

Barberton, Ohio. — Po \$6: Mr. & Mrs. Karol Brunsky. — Po \$5: Sterle Teresa, Dr. Angela Beg, Family Music. — Po \$2: Mr. & Mrs. Rudolf Geiner, Lintol John, Zalar John, Joe Lekšan, Jerney Gerbec, Fister Anton, Porok Josie, Mrs. Spetic, Pristov Michael. — Po \$1.35: John Podlipac. — Po \$1.50 Steve Tarantar. — Po \$1: Lack Frances, Mrs. Stopar, Mr. & Mrs. Joseph Lipovec, Mr. & Mrs. Joseph Verhovt, Mr. & Mrs. Frank Šega, Mr. & Mrs. Mihelčič, Miss Johana Stanger, Josephine Adamič, Mr. & Mrs. Jack Novak, Amalija Penko, Mary Postovich,

Mr. & Mrs. Louis Repart, Mrs. Agnes Jerina, Mr. Martin Kumše, Neimenovani, Helen Geiner, Teresa Šega, E. Steiner, Joe Usnik, Mr. & Mrs. Frank Tonja, Frances Dutchman, Mr. & Mrs. Joseph Biščak, Frances Grimšič, Julia Murn, Frances Bailey, Mr. & Mrs. Mekina, Mr. & Mrs. Anton Gerbec, Mr. & Mrs. Frank Zupec, Mr. & Mrs. Chas. Strukelj. — Po \$1.00: Mr. & Mrs. Steve Fisher, Mrs. A. Sterling, Mr. & Mrs. Mike Raplenovich, Mrs. Molly Souber, Mrs. Zakrajšek, Mrs. Rozman, Mrs. Usnik, Jennie Bertoncele, Albina Petrich, Joseph Zupec, Jacob Gasserman, Mrs. Petric, Sophie Petrich, Ana Madnjak, Neimenovani, Joseph Hiti, John Ujčič, Jennie Drobnič, Mrs. Novak, Joseph Hornosek, Mr. & Mrs. Alois Semrow, Mary Skerl, Sabec Frances, Miss Mary Jevce, Serjak Mary Frank Grum, Mrs. Mary Geiner, Frances Crow, Mr. &

Mrs. Michael Fisher, Mr. & Mrs. Zvonar, Frank Smrdel, Udovič Fred, Jr. — Po 50c: Josie Uhryk, Margaret Kaluža, Andy Grimšek, Knaus Rudolf, Mrs. Troha, Mrs. Stopar, Mrs. Jerina, Toth Gabriel, Jennie Dutka, George Lauter, Zeleznik Andrew, Frank Markun, Stražišar Mary, Paul Palčič, Ignac Knaus, Jennie Centa, Prostorich Frank, Cimperman Mary, Trenta Louis, Mr. & Mrs. John Embrožič, Jennie Knaus, Fred Gerbec, Frances Ancek, Mrs. Belčič, Frank Smole, Joseph Lukež, Zalar John, Jr., Garbor Frances, Ema Drobnic, Ausec Joe, Gradišar Anton, Žagar Frances, Frank Grum, Opeka John, Neimenovana, Krainc, Mrs. Lindemore, Mrs. Lauter, Mrs. Žabkar, Mary Someric, Mrs. Struckle, Mrs. Likon, Chas. Polh. Po 55c: Troha Mary. — Po 75c: Kata Spetich.

Švota od 25 centov in manj znaša \$8.00.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

Barberton, Ohio. — Piše J. Skerl. — Ne vem, kaj je pri vas ali ste res tako zaposleni ali kaj, da je kramljalni kotic, katerega tako vsi ljubimo, popolnoma izostal, ali so pa morda naročniki pozabili pisati, da ni več našega ljubega kramljanja v Ave Maria. — No pa tukaj nekaj novic iz našega Barbertona: Zgubili smo našega župnika Rev. Meden-a, ki so nas zapustili pred kratkem ter odšli v sled bolezni na zasluženi odih. Njihovo mesto kot župnik so pa prevzeli v naše veliko veselje nad vse požrtvovalni gospod Jager iz Clevelanda. Seveda vam je že to menda znano, ali si ne moremo dati duška veselja, da ne bi bilo tudi to omenjeno v ljubljenski listu Ave Maria. Res, marsikatero oko je bilo solzno, ko smo zopet po tako dolgem času slišali besedo v materinskem narečju in to tako pristrčno in ljubko, da nam je šla vsem tako h srcu, da smo se čutili kar nekako pomlajene in poživljene. Res je, da so nam prejšnji gospod tudi prav lepo pridigovali, ali ni je besede, ki bi bila tako ljubka, kakor je beseda izrečena v materinem jeziku. Zato smo iz srca hvaležni prevzvišenemu g. škofu, ki so se nas usmili in nam poslali g. Jagra.

Nekaj nam tam pri svetem Vidu grozijo, češ, da bodo tako molili, da bodo gospod nazaj prišli, toda ne smejo pozabit, da znamo tudi tukaj pri nas v Barbertonu moliti, zato naj se kar lepo potolažijo, saj imajo tam še več slovenskih gospodov. V kratkem se zopet oglasim in apeliram na vse naročnike, da naj kaj napišejo za naš zapeček, da bomo imeli v ti neznosni vročini

kaj razvedrila, oziroma kaj takega za čitat, ki človeku da misli, kako požrtvovalni in vneti so naši rojaki.

Pozdrav vsem naročnikom kakor tudi vam tam v Lemontu, ki imate gotovo večni hlad.

Pred kratkem smo izgubili kar dve vrli zastopnici, oziroma agitatorici za list Ave Maria. Prva je umrla Mrs. Jennie Pust iz Clevelanda, ki si je prizadevala na vse načine, kljub svojemu slabemu zdravju da je dosegla fara Marije Vnebovzetje prvenstvo, to je: da ima največje število naročnikov. Njej ni bilo nikdar preslabo vreme, nikdar preutrudljivo, kjer je šlo za dobro stvar. Zatorej blago pokojnico priporočamo v blag spomin. — Druga nas nepričakovano zapustila Mrs. Johana Kastelic iz Eveleth, Minn. Tudi ona je bila silno vneto delavka za katoliško stvar, zlasti za katoliški tisk; neutrudljivo je delovala zanj do zadnjega trenutka. Tudi njo priporočamo vsem naročnikom v pobožno molitev.

ZAHVALE:

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj in Friderik Baraga za uslišano prošnjo. Trdno sem prepričana, da sem zadočila zopetno zdravje po težki operaciji na njijo priprošnjo. — Josephine Toporiš.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za nepričakovano uslišano prošnjo in v ta namen prilagam dar Mariji na altar. — Mary Jamnik.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj in svetemu Antonu za srečno prestano operacijo in za zopetno zdravje. Prilagam mali dar. — K. Osterman.

Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Pač resničen pregovor, ki pravi, kdor k Mariji za pomoč pohiti, je gotovo zadobi. — John Stukel.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Prilagam dar \$5.00. — Ana Coff.

POZOR!

Vsem, ki imajo naročen list v domovino in niso naročnine na zadnji poziv poravnali, javljamo, da jim bomo list ustavili, kajti imamo z pošiljanjem v domovino podvojene stroške.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI:

OHIO—

Youngstown—Po \$5: Mr. in Mrs. Husich.
Cleveland—Po \$15: Mr. Frank Novak. — Po \$3: M. Hochevar. — Po \$2: Mrs. Frank Sraj. — Po \$1: Mrs. Frances Pirman.

ILLINOIS—

Ottawa—Po \$4: Katharine Bayuk.

CALIFORNIA—

Gongales—Po \$1: M. Samby.

PENNSYLVANIA—

Pittsburgh—Društva še dodala \$15. — Po \$2: Anna Jaketich, M. Cadonich. — Po 50c: M. Goldi.

WISCONSIN—

Milwaukee—Po \$2: Mary Mohorko.

COLORADO—

Canon City — Po \$5: Anna Susman.

MINNESOTA—

Ely — Po \$10: A. Hochevar.
Po \$5: Mr. L. Koren.
Po \$2: N. N., J. Russ, T. Golob.

DAROVI:

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ —
Po \$5: M. Arch, druž. Zakovic. — Po \$3: M. Hochevar.
— Po \$1: Mrs. Dolenc, Mrs. Otonicar, M. Koprivec, M. Somby, A. Komlenc. — Po 12c: F. Hochevar.

ZA LUCKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$2: Mrs. G. Korencic. — Po \$1.00: B. Pavlakovich, Mrs. A. Brodnik. — Po 50c: M. Manfrida, Mrs. Bayuk, Mrs. Hren, Mrs. Mažek. — Po 20c: M. Slanc, K. Luzar.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: M. Jurca, Mrs. A. Ponikvar, A. Ponikvar.

SVETE MASE. — Po \$27: M. Matoh, J. Schuvome. — Po \$5: M. Kovacich, L. Poje, N. N., Indianapolis, N. Grahek, M. Hochevar. — Po \$4: J. Sternard. — Po \$3: A. Slapko, A. Yokan, M. Lavtizar, C. Boice. — Po \$2.00: J. Zupancic, J. Barborich, M. Umek, Mrs. Yartz, R. Kozel, M. Barle, T. Legat. — Po \$1: Mrs. A. Brodnik, F. Stergar, Mrs. Sraj, F. Brodnik, M. Repar, Mrs. Benkshe, A. Spolar, M. Yartz, K. Luzar, K. Smole, M. Urbas, J. Kozel, M. Sternard, A. Sternard, F. Jalovec, C. Boice, Mrs. A. Simonich, Mrs. R. Korn, Mrs. P. Panian, P. J. Laurich, Mrs. Senica, N. Slanc, A. Grahek, Rev. Pius, Fr. A. Struna.

NOVE NAROČNIKE DOBILI:

Solske sestre, Lemont, Ill., dobile: Sr. M. Aurelia.
Mrs. J. Hocevar, Cleveland, Ohio, dobila: Mrs. M. Spolar.
L. Gregorčič, Milwaukee, Wis., dobila: Joe Sok.
A. Gornik, Butte, Mont., dobila: A. Gornik, Martin Slogar, Jožef Ancel, Johanna Seric.
Mrs. Zvanut, St. Louis, Mo., dobila: Mrs. Mary Kozelj.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

PRISPELO JE TAKO-LE PISMO.

Dragi hinavec P. Bernard. Tukaj ti dam odgovor, kar ti čvekaš. Jaz vem za družino, ki je vsa katoliška in vsako nedeljo grejo v cerkev tisto oslarijo poslušat. Pa je oče star in zmerom bolan. In kaj je tista katoliška družina naredila? Ako hoče oče košček kruha odrezati, mu ga brž iz roke vzamejo: Ne boš, stari, kruha jedel, da bi ga mi plačali! In kaj še? Njegova žena mu je povedala, da mu ne bo nikoli več kuhala. In res mu že ne kuha štiri leta, zato ker je star in bolan, da ne more delati. Jaz imam družino, devet nas je, sedem otrok in midva, pa ne gremo v cerkev ne midva in ne otroci. Pa kaj boš rekel? Moji sinovi in hčere pravijo očetu: Ata, kar doma bodite, saj mi delamo, vi ste že zadosti trpeli. Zdaj kar počivajte, kolikor boste še imeli življenja.

Dragi hinavec, kaj boš ti rekel? Tu sta dve družini, ena sto procentno katoliška, druga pa brezverna, pa tako velika razlika. Pa ne misli, da najini otroci niso učeni v katoliškem duhu. O ja, sem jih jaz učila deset božjih zapovedi in jih tudi lepo spolnujejo. Zato me ni ničsrām mojih otrok, ki ne grejo v cerkev.

Prosim, dragi hinavec P. Bernard, daj, o, daj to pismo v Ave Marijo natisniti, potlej bom

res vedela, da resnico ljubiš, in potlej bomo začeli tudi mi v cerkev hoditi. Če pa ne bom videla te resnice v Ave Mariji, bomo ostali tako kakor zdaj. Vidiš, tukaj imaš devet duš, da jih rešiš. Prav. lepo pozdravljen, Bernard!

Ljudomila in družina.

BESEDA NA GORNJE PISMO.

Morebiti bo kdo dejal, da sem si to pismo sam zmisllil. Pa ni tako. Oddano je bilo v nekem mestu v Pennsylvaniji dne 19. julija 1940. Tudi ime mesta se zeli jasno vidi na poštnem pečatu. Naslov: Franciscan Fathers, Lemont, Ill. Drugo je pa v pismu vse tako, kakor tu natisnjeno, samo nekaj slovničnih pogreškov sem popravil.

Marsikomu se bo zdelo, da ni vredno tiskati takih pisem. Kljub temu pojasnilu bo ta ali oni še vedno misllil, da pismo ni resnično, in pri njem bom morebiti prišel v kredit, da ne ljubim resnice, češ da se sam zmišljujem taka pisma. To vem iz skušnje. Ni to prvo pismo podobne vsebine. Kadar sem kaj takega natisnil, so nekateri rekli: Čemu se spuščate v nepotrebno polemiko . . . ?

To pismo naj gre v javnost, ker me gospa "Ljudomila" naravnost pozivlje, naj ga objavim, in zraven celo apelira na mojo resnicoljubnost. Naj vidi, da mi resnicoljubnosti v resnici ne manjka. Zlasti je pa še važno to, ko obeta, da bodo vsi začeli hoditi v cerkev, če bo to pismo priobčeno.

Jaz ne bom spravljal v javnost vprašanja, kdo je ta družina, pa naj odgovori na to objavo tako ali tako. Sam zase se bom pa prav lahko prepričal, če bo gospa "Ljudomila" držala besedo ali ne. Kraj poznam, drugih podatkov je pa v pismu tudi dovolj, da se lahko osebno prepričam, kako je s to družino in kako bo nadalje. Torej, če je tu vprašanje rešitve devetih duš, kakor gospa sama črno na belem trdi, zakaj bi ne objavil pisma in zakaj ne bi ta ali oni, ki bo to z nejevoljo bral in se pritožil, čemu porabljam prostor za prazno slamo, zakaj ne bi tak, pravim, malo potrpel in zmollil eno Zdravo Marijo za družino naše "Ljudomile"?

Naj še pripomnim, da je to pismo prišlo kot odgovor na besede, ki sem jih napisal v

julijski številki, če se motim, na naslov zapeljivca Janeza. Takrat sem nekaj objavil iz nekega spisa g. kakonika Omana o brezverni družini, ki lastnega očeta grdo zanemarja. Na tisto je torej prišlo to pismo.

Naj bo za sedaj ta zadeva končana. Ker je pa zdaj videti, da dokaz iz življenja, ki ga je navedel g. kanonik Oman, nič ne drži, in ker je videti, da so se moje besede zapeljivcu Janezu obrnile naravnost zoper mene, bom pa o tem pisal še pozneje. Med tem naj pa vsak sam razmišlja o teh rečeh, družina naše "Ljudomile" naj pa začne v cerkev hoditi, drugače se bo očitek hinavščine in neresnicoljubnosti odvrnil od mene in se napolil nekam drugam. . . .

P. Bernard.

O SLOVESNOSTI V VINELANDU, ONT.

Ko to pišem, je še dva tedna do slovesnosti v Vinelandu, ki je bila napovedana v agustovi številki. Vrši se šele 18. avgusta, zato je popolnoma nemogoče, da bi se o njenem poteku kaj poročalo v septemberski številki. Saj veste, da mora biti v uredništvu vse za prihodnjo številko že pred sredo prejšnjega meseca. Torej bo treba počakati do oktobra.

Nekaj naj pa vendar bo tu omenjenega, da se spet in spet spomnimo te reči, ki obeta imeti precejšnjo važnost za Slovence v Kanadi. Kolikor so pokazali prvi odzivi, bo stvar prav lepo potekla. Od vseh strani se nam obeta udeležba, celo daleč gori s severa in tudi iz Združenih Držav.

Spored proslave je izdelan do vseh podrobnosti in priprave so v polnem teku. Zlasti je razveseljivo, da se tukajšnji otroci uče slovenskega petja in se mislijo prvokrat oglasiti v cerkvi Srca Jezusovega prav v nedeljo 18. avgusta. Seveda se ne more pričakovati kakšno koncertno petje, začetek je pa le in pravo veselje za slovensko srce je ze v samem dejstvu, da se naša nežna mladina z velikim zanimanjem loteva slovenske pesmi.

Drugi narodi tod okrog postajajo bolj in bolj pozorni na Slovence in se sprašujejo, odkod to število naših ljudi in kako da ravno oni stopajo na čelo drugim. Mi pa pravimo: Tudi Kanada je dežela svobode, tisti pride do večje

veljave, kdor se z večjo resnostjo zavzame za kako stvar. Če smo mi nekako zavzeli vodilno vlogo, kaj zato? Se pa še drugi pokažite in stopite na čelo, pa pojdemo mi za vami. Dokler pa vi drugi zaspanost prodajate, bomo pa mi vas budili.

Tako je prav in tako naj ostane!

SLOVENSKA MLADINSKA ŠOLA V KIRKLAND LAKE, ONT.

To je pa tako vesela novica, da bi morala kar na prvo stran koticčka o "Mladi Sloveniji v Kanadi." Saj se je že kakih dve leti bolj na tihem kuhalo, pa je bilo seveda vsakovrstnih težav in se je bilo bati, da se ne bo nič užitnega skuhalo. Zdaj je pa stvar v krasnem teku in bi ne bilo lepo, če bi široka javnost o tem ne izvedela.

Torej še enkrat: V naselbini Kirkland Lake, Ont., imajo slovensko šolo. Začela se je s prvim julijem in ima trajati vse počitnice. Poročajo, da pohaja to šolo okoli 35 otrok, ki se uče slovenščine, branja pisanja, petja, v dveh oddelkih, večji po tri ure na dan, manjši po dve. Učiteljico so dobili iz Timminsa in sicer v osebi gospodične Mare Papež, ki je vsestransko izobrazena za tako nalogo, saj je končala potrebne šole pred malo eti v sesterski šoli v šmihelu pri Novem mestu v Sloveniji.

Slovenske družine v Kirkland Laku so se z veliko požrtvovalnostjo zavzele za ustanovitev slovenske šole in se niso ustrašile nobenih žrtev. Čast jim! Njihov sijajen zgled bo gotovo vplival še na druge naselbine in bo odjeknil vsepovsod, kjer bivajo Slovenci.

O uspehih sedaj še ni mogoče poročati. Čujemo, da bo v nedeljo 1. septembra slovenska šola priredila program, h kateremu bodo povabljeni Slovenci od blizu in daleč. To bo na vsak način za Kanado nekaj tako novega, da se bo izplačalo priti tudi od daleč.

Upamo, da bo stvar prav lepo potekla. Pa še to trdno upamo, da se bo iz te letošnje počitniške šole razvilo še kaj več, namreč stalna ustanova, ki bo v okviru razmer delovala celo leto, ne samo o počitnicah. Če Bog da, bomo tudi o tej zadevi lahko bolj na široko spregovorili v oktoberski številki našega lista.

Ko se je 1854 dne 8. decembra javno in slovesno razglasila verska resnica o brezmadežnem spočetju Device Marije, so se napolnila srca vseh vernikov z nepopisljivim veseljem in občno veselje je zavladalo po celi Cerkvi. Toda poleg tega tudi hudobnih jezikov ni manjkalo, ki so se nesramno šalili s to lepo versko resnico. Mladi trgovec, prevzeten zaradi obilnega premoženja od svoje mladosti, je v gostilni zabavljaj tako grdo čez brezmadežno spočetje Marijino, da so se navzoči kar jezili nad njim. Drugo jutro je predrznež nekam jahal. Kar prijezdi do kamenitega znamenja, postavljenega v čast brezmadežnemu spočetju Device Marije. Ondi se mu konj splaši ter jezdeca s tako silo naravnost v znamenje trešči, da si je nesrečnež roko in nogo zlomil in prsi utrl; na mestu je obležal v nezavesti. Domov so ga prinesli; nič več se ni zavedel. Zasramovalec Matere božje še ni nobeden srečno umrl.

* * *

Sv. Avguštin pripoveduje: Neki igralec je obljubil v gledališču: "Prihodnjič povem vam, kaj si vsak želi." To je privabilo določeni dan prav obilo ljudstva; vse je prav željno čakalo, kdaj se jim spolni čudna obljuba. Kar nastopi dotični igralec in pravi: "Kaj si vsak želi? Vsak bi rad drago prodajal in po ceni kupoval." Nobeden ni hotel ugovarjati, ker so vsi vedeli, da je prav zadel. Ker so mu pa še ploskali na te besede, jim je dal še tale modri svet: "Jaz vem, kje morete drago prodati in po ceni kupiti. Glej, kupi s v tem življenju z dobrimi deli to, za kar dobiš enkrat večno življenje."

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomankanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejmemo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

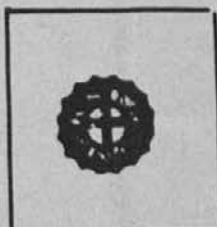
Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNIA ORGANIZACIJA V AMERIKI
ki posluje že nad 47 let.

PREMOŽENJE: \$4,500,000.00

ČLANSTVO: 36,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 122.55%

Skupno izplačane podpore nad \$7,500,000.00

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in PRISTOPI TAKOJ!

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS